

Expedice 2019

aneb

*... v Polsku že je rovina
To je pěkná kra.ina!*

Jet k nám, to se vyplácí,
Volají sborem Poláci.
S sebou si vyměňte Zlotý,
Za která jedna k šesti se plotí.
Každý z vás jistě se těší,
Na trhy, které jsou bleší.

EXPEDICE 2019

Po loňské pauze si letos dopřejeme vertikální odpočinek. Pojedeme skouknout Polskou rovinu a prozkoumat Mazurská jezera. Mimo to navštívíme památku na dobu, kdy Polsko ovládali němečtí rytíři ze svého hradu Malbork, v neposlední řadě se jim vykoupem v chladných vlnách Baltu. A protože se jim tam nedá vylézt na žádný významnější kopec, vezmeme to opačným směrem a zalezeme pod zem v obci Velička do solných dolů. Tolik v kostce náplň. Samozřejmě nejsem úplně naivní, to by při Dvacáté osmé Expedici bylo poněkud hloupé, a je mi jasné, že spousta věcí bude jinak. Ale říkejme tomu umění improvizace.

© Hell's Tour club 2019 Dig.

Ted' trocha detailů:

Od kdy:

Celé to vypukne **14.8.2015**.

Sraz bude **14.8. 2015, v 16:00 na Hlavním nádraží**.

Tehdy naložíme naše železné miláčky a jejich náklad na vlak a za zvuku absolutního ticha při všeobecném nezájmu vyjedeme směr Polsko.

Průběh:

Cesta vlakem, kde bude možno (asi) pospávat, na což bude 13–15 hodin včetně přestupů.

Ve Tczewu vyndání osob z vagónu, přepočítání a narovnání kostí, sundání přibližovadel ze služebního vozu, jejich generální oprava, potom nastrojení a odjezd. Od tohoto okamžiku už není cesty zpět. Další bude na nás. Pojedeme podle trasy, budeme komentovat (nebo lamentovat nad) okolím, památkami, silnicemi, domorodci, kvalitou a množstvím piva a jiných pochutin, okolní přírodou, počasím a podobně. Až to všechno projedeme, budeme plni zážitků, vědomostí o zemi, která se nenavštěvuje každý den, modřin, spálenin od slunička, omrzlin od počasí a jiných tělesných i duševních rozkoší.

Mamon:

Letos to bude celkem jednoduché. Něco se vymění na Zloté a něco na Eura. Ještě bude upřesněno. Celková částka v CZK bude **14.000,-** . V této částce není zahrnuta

doprava vlakem směrem tam (zařídíme společně před odjezdem), a je to **bez pojištění**. To si každý sám zařídí u své oblíbené pojišťovny.

Částku z větší části projíme (bez úvodního nákupu před odjezdem) a je také určena na vlezné do placených míst, a rezerva pro případ ztroskotání (zde by měla fungovat Eura).

Doklady:

Platný OP (Fajnšmekři mohou vyvézt cestovní pas), **kartu pojištěnce** (doklad o zaplacení pojistného a druhu pojistky), průkazku Českého svazu zahrádkářů, Mysliveckého svazu, Členskou kartu pěveckého sboru a všelijaké zlevněnky (např. studentské, důchodcovské a jiné)

Zakončení:

Pokud to všechno v různém stupni rozkladu přežijem, budeme v Praze **30.8. 2019** někdy k večeru ± 200 let.

Ten, kdo se bude držet přesně všech pokynů a příkazů vedení Expedice dojde připálenej, utahanej, pln příšerných zážitků, s prázdnou peněženkou, chronickým namožením svalů, totálně psychicky na dně, s neskutečným množstvím nepoužitelných a rozmazaných fotek ze zákoutí, kam jinak vcházejí jen deratizéři, popeláři a demoliční čety.

A ten, kdo se nebude řídit, toho k věčnému spánku uložíme někde cestou.

Anebo to bude celé jinak?

Změna zážitků vyhrazena
© Hell's Tour club 2019 Dig.

Chtělo by to s sebou mít:

Předmět

Použití

Pro všechny:

<i>Kapesníky</i>	<i>na mávání při loučení</i>
<i>Spacák</i>	<i>na uložení svých ostatků na noc</i>
<i>Nádrže na vodu</i>	<i>na zavlažování</i>
<i>Spodní prádlo</i>	<i>na módní přehlídku</i>
<i>Vhodná obuv</i>	<i>přeskáče nebo brusle</i>
<i>Šustáková souprava</i>	<i>i v tropech může být kosa</i>
<i>Bunda</i>	<i>na schůzku s Yetim</i>
<i>Dlouhorukávní trika</i>	<i>až propotíme krátká</i>
<i>Dlouhasy</i>	<i>ty úplně nejdelší</i>
<i>Ponožky silné i tenké</i>	<i>do tepla i do zimičky</i>
<i>Krátkorukávní trika</i>	<i>na ochranu ramen proti slunci</i>
<i>Kratáasy</i>	<i>ty úplně nejkratší</i>
<i>Plavky</i>	<i>na oběd s tuleněm</i>
<i>Jízdní rukavice</i>	<i>boxerky na domluvu s domorodci</i>
<i>Ručník</i>	<i>kdybychom zvlhli (y)</i>
<i>Mycí potřeby</i>	<i>škrabky, kyselinu a dynamit</i>
<i>Karipříbuzný</i>	<i>Karišvagr vítán</i>
<i>Jídelní vercajk</i>	<i>salátová souprava</i>
<i>Vařič+plyn</i>	<i>jedno bez druhého je trochu k ničemu</i>
<i>Nůž, otvírák</i>	<i>zavírák fakt nepotřebujeme</i>
<i>Toaletní papír</i>	<i>hádej na co...</i>
<i>Provázky a řemeny</i>	<i>na spoutání přítelkyně</i>
<i>Papír, tužka</i>	<i>na poslední pozdrav</i>
<i>Označení CZ</i>	<i>aby nikdo nepochyboval</i>
<i>Peníze</i>	<i>aby bylo čím kazit charakter domorodců</i>
<i>Šátek</i>	<i>na fixaci fraktur</i>
<i>Brýle sluneční i čiré</i>	<i>pro vylepšení obrazu</i>
<i>Ešus</i>	<i>at' mají kde cestovat brouci a slimáci</i>
<i>OP či Cestovní pas</i>	<i>na identifikaci po opuštění WC</i>
<i>Rezervní duši</i>	<i>taky černou</i>
<i>Rezervní plášť</i>	<i>exhibicionisti baloňák</i>
<i>Čelovka</i>	<i>až půjdeme v čele</i>

Pro nositele doupat:

<i>Ležák</i>	<i>stoják ani sedák ne</i>
<i>Tepelný štít</i>	<i>až se strhne bitva o teplo</i>
<i>Šňůry kotevní i křížové</i>	<i>na uvázání kotev a křížů</i>
<i>Kolíky</i>	<i>na kolikování parcel</i>
<i>Plachta</i>	<i>na lapání větru a deště</i>
<i>Pobočné světlo</i>	<i>na osvětlování buček</i>

Pro dokumentaristy

Foták + média.....jinak nám to nikdo neuvěří...
Záznamový bloček.....kdyby došel toaletní papír
Záznamová tužka.....kdyby nedošel toaletní papír
Záznamový počítač.....co je datováno, to je dáno

Pro tlumočníky

Slovníky.....Otův naučný + indicko-japonský

Pro techniky

Rezervní:

Duše.....aby měly kde bujet duševní poruchy
Dráty do výpletu.....pro poplety
Brzdové špalky.....na štipání dříví
Brzdové destičky.....na kotoučové brzdičky
Lanka.....na vybudování lanovky
Kus el. drátu.....drát cyklisty kamarád
Binder pásky.....dárek od pana Bindera
Izolačka.....až budeme chtít být sami
Lepení na duše.....aby nám neuniklo duševní bohatství
Olej.....pro lepší skluz
Středové šrouby.....krajové se nehodí
Pedály.....šlapky můžeme použít místní
Levá klika.....na otevírání levých dveří
Jehly a plastové nitě.....až se budeme chtít zašít
Záložní baterie.....vodovodní

Pro ekology

Chemie.....na hubení hmyzu
Chemie.....mazací na člověka
Chemie.....čistící na člověka
Chemie.....čistící na nádobí

Pro navigátory:

Mapa.....výhradně glóbus
GPS, kompas, sextant a dalekohled.....k ničemu

Vše v patričních množstvích doporučujeme zabalit do igelitek (ale jen ze značkových prodejen) a teprve potom uložit do brašen. Poté vyjmout, zredukovat a pokusit se o totéž znovu. Opakujte tak dlouho, až půjdou zapnout uzávěry brašen.

Změna vybavení vyhrazena

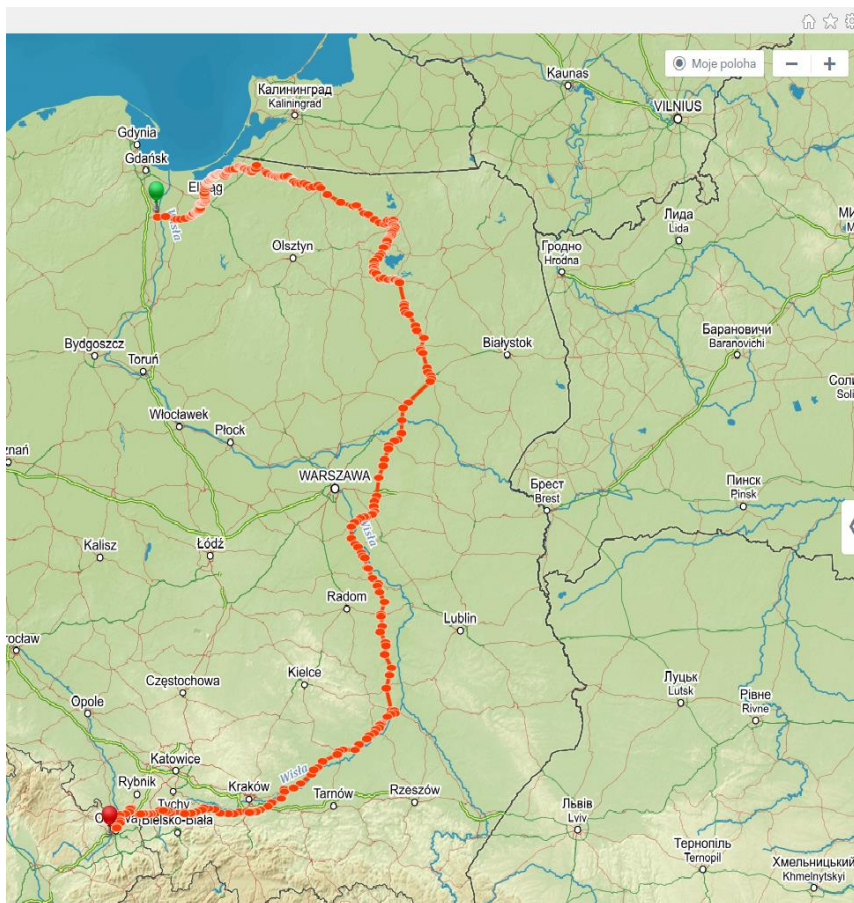
© Hell's Tour club 2019 Dig.

Seznam míst, které pravděpodobně mineme:

Místo

Tczew	okolo Minsk Mazowiecki
Baldovo – levá – sil. 22	Zamienie
Gnojewo	Kolbiel
Malbork	Góra Kalwaria – sil.79
Elbląg – levá – sil. 503	Mniszew
Jagodno	Magnuszew
Kamionek Wielki	Ryczywół
Bogdaniec	Kozienice
Suchacz	Policzna
Podél trati po pobřeží	Zwoleń
Tolkicko	Ciepielów
Podél trati po pobřeží	Lipsko
Frombork	Ożarów
Stepień	Sandomierz – sil. 79
Braniewo – sil. 507	Koprzywnica
Lipowina	Osiek
Pieniężno	Polaniec
	Beszowa
Górowo Iławeckie	Nowy Kroczyń
Bartoszyce	Koszyce
Korsze	Nowe Brzesko – sil. 775
Braciany	Ispina – sil. 964
Sroków	Niepolomice
Wegorzewo	Weliczka
Giżycko	Libertów
Mikołajki	Skawina – sil. 44
Ruciane - Nida	Breznica
Pisz	Zator
Kolno	Przeciszów – sil. 949
Kisielnica	Brzeszcze – sil. 933
Lomża	Pszczyna
Zbrzeźnica	Studzianka
Sedziwuje – sil. 8	Pawłowice
Ostrów Mazowiecka – sil. 50	Jastrzebie – Zdrój
Brok	Wodzisław Śląski – sil 78
Łochów	Bohumín
Stanisławów	Ostrava hl. nádraží

Náhled na trasu:

Už se těšíte???

Expedice 2019

17.8. - 30.8

Sraz je na Hlaváku v 6 hodin ráno. Ano, je to ukrutné. Leč nutné. Nějak jsem nenašel ochotu Českých, ale ani mezinárodních Drah vypravit zvláštní vlak, který pojede dle našeho přání tak asi v devět, bude přímý a v cíli bude maximálně za dvě hodiny. Všichni provozovatelé kolejové dopravy tvrdohlavě trvají na tom, že je tohle jediný spoj, na který navazují spoje následující a pod 15 hodin to nedají. No, co se dá dělat. A kamže to vlastně jedeme? V pozvánce o tom padla zmínka. Jedeme se vykoupat do Baltu. A to na území Polska. Pak chceme kouknout, jak je to s Mazurskými jezery, a nakonec chceme vlézt do solné jeskyně ve Wieliczce.

A je tu čas srazu.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	693	0	0	17

Na místo srazu přijíždím těsně před šestou. Lenka už je tady. Výborně, první krok je za námi. Povyprávěli jsme si zážitky z balení, ranního vstávání, Lenčina nočního nespání a podobně.

Dig.

Nikdy před akcemi začínajícími brzy ráno pořádně nespím – jsem totiž málo důvěřivá k současné moderní technice a nevěřím, že mě včas zazvoní budík, a tak jsem vstávala již ve čtyři ráno...

Lek.

Mezi tím na infotabuli naskočilo číslo nástupiště, a tak se k němu vydáváme. A je tu obvyklý problém. Schody. Lenčino kolo s nákladem jsme popadli a vyvlekli nahoru na první dobrou. S mým strojem to bude horší. Nez bude, než jej úplně odstrojit a po částech vynosit nahoru. Pravda je, že

jsem s tím počítal už doma při nakládce (mám stejný problém – schody nahoru) a bagáž je jen volně ložená bez kurtování. Tím je značně jednoduché ji sundat a odnést. Ale lehká teda nejní...

Na nástupišti jsem ji zase nahodil na nosič jako seno, a to jenom proto, aby se s ní líp běželo k našemu vagónu, který určitě bude na opačném konci vlaku. Částečně jsme to eliminovali tím, že stojíme na předpokládaném středu spravy.

Vlak je tu. Lidi se ženou dovnitř jak smyslů zbavení. Překážejí, nadávají a vůbec nepomáhají. Přesto všechno jsme nastoupili poměrně v klidu, kola zavěsili na háky, moji hlavní bagáž umístili pod ně a ostatní naskládali do police nad sedadly. Místenky máme tak, že bychom seděli proti sobě u okna. Jenže naproti sedí starší pár a nám se nechce šachovat. Kromě toho mi vyhovuje mít nohy do uličky.

Vlak se rozjel. Tak to bychom měli. První zásadnější stres je za námi. Teď ještě ve Varšavě přestoupit a bude to. Zastavujeme v Libni. U háků na kola je nějak živo. Snaží se sem vecpat Ona, rázná blondýna, vysoká, asi starší než my, s chováním tety Kateřiny. On, vousatý, menší, klidný, až smířený. Così mi napovídá, že tu není úplně o své vůli. Oba mají na kolech srandovní bágliky, na těle ledvinku, k tomu igelitku, a to je všechno. Šel jsem to tam trochu usměrnit. Dáma byla zmatená jak dva roje lesních včel, a přesto se dožadovala řešení. Jasně, my nemáme kola na správných hákách. Dal jsem je tam tak, že jsou od kraje, aby nepřekážela a hlavně, kdyby ještě někdo chtěl další kola naložit, aby se nemusel drát přes nás. Takhle jsem to dámě podal. Na to mi s opovržením vmetla, že se stejně budeme drát my přes ně, protože jedou až do Varšavy. Ubezpečil jsem ji, že my taky, a tedy nehrozí žádný zmatek. Dále pak paní nepochopila, proč je volné jen jedno místo odpovídající jejich místenkám. Mezi tím si starší pár (bez místenek) našel sezení jinde. Vysvětlil jsem paní, že rozhodně chce sedět vedle svého partnera a že dráhy jí prodaly místenky křížem. Hluboce se nad tím zamyslela a pak souhlasila.

Mezi tím se vlak nejen rozjel, ale skoro stihnul opustit Prahu. A dál už byl v podstatě klid. Paní naproti komentovala cosi velmi důležitého s absolutní znalostí věci a nadhledem, její partner jen přikyvoval a občas si povzdychl.

Dig.

Chudák, byl to evidentní podpantoflák.

My jsme si povídali, jak se těšíme až pojedeme, komentovali krajinu za oknem a pospávali, já doplňovala i znalosti jazyků dvojjazyčným čtením – mám knihu, která je psána na jedné straně anglicky a na druhé je český překlad a pokračováním překladu mých dalších dvou učebnic.

Lek.

Mezi tím se z rána udělalo dopoledne, potom poledne a hned na to odpoledne. Vlak upaloval krajinou, pravda, občas zastavil, třeba v

Pardubicích, a tu a tam zpomalil v polích. Na místence to sice nepsali, ale nejspíš jsme měli zaplacenou nekomentovanou prohlídku české a později polské krajiny. Především ta polská byla dost jednotvárná. Sestávala z polí s kukuřicí, zoraných polí, luk a lesů, které sem tam přerušila vesnice či město.

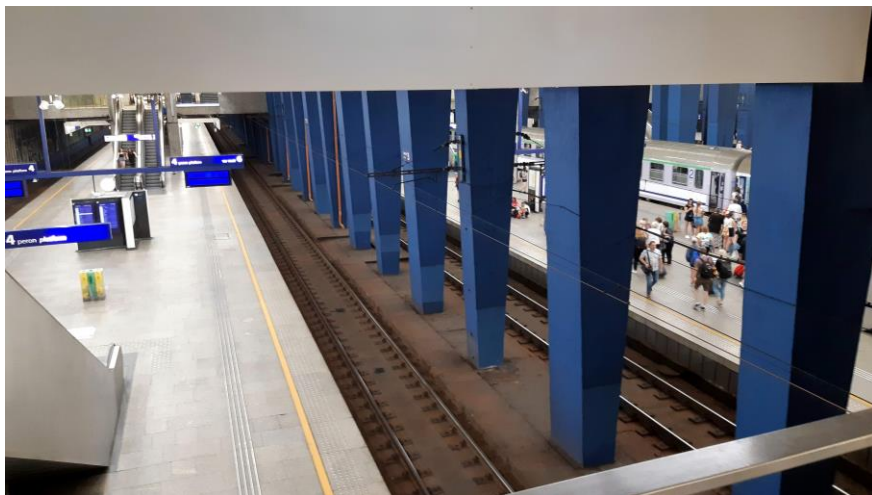
Ani průjezd Ostravou nepřinesl nic objeveného a je tu Bohumín. Tady nás chvilku zdrželi přepřaháním a změnou směru a pak jsme celkem nenuceně vjeli do Polska. A tady to teda byla obzvlášť vyhlídková jízda. Jeli jsme po jednokolejce někde hluboko v lese asi tak šedesátkou. Dlouho. Už jsem se začal obávat, že je to standardní rychlost Polských Drah.

Ještě chvíli pozorujeme idylickou krajinu a říkáme si, že to s tou placatostí Polska bude nejspíš trochu jinak.

Vlak přidal na rychlosti, objevila se druhá kolej a zase si připadáme jako v rychlíku. Tu a tam přibrzdíme při průjezdu nějakého většího nádraží, jinak si to sypeme kolem stovky. Začalo to ukolébávat, a tak pospáváme.

Jsmo definitivně vzhůru a nastává předvystupovací chaos. Celý vagón je na nohou, lidé shánějí na uchopitelné hromádky své věci, během dlouhé cesty rozlezlé až kdoví kam. My sedíme a sledujeme to. Máme čas. Vlak ve Varšavě končí, tak není kam spěchat. Ne tak naši protisedící. Paní vyskočila, jedním mocným máchnutím zároveň shrábla všechno, co měli rozkramařené, a tímtež pohybem to nahnala do igelitky. Pak vyskočila a dvěma rychlými kroky je u kol a jedno začala cloumat z háku dolů. “Varšava Zachodna” ozvalo se z reproduktoru. “Proše panstva.... Varšava Główna bude o 5 minut”. Projíždíme velkým nádražím a na jeho konci pomalu vjíždíme do tunelu. A brzdlíme. Za okny je zase světlo a vedle vagónu ubíhá nástupiště. “Varšava Główna..... proše panstva...” Tak jsme tu. S cuknutím jsme dobrzdili. Tím naše oblíbená postavička strhla z háku i druhé kolo a velmi nešetrně s ním dopadla na již sundané kolo. Začala cosi vykřikovat, ale zaniklo to v sykotu otevírajících se dveří a hluku masy lidí, která se, se zavazadly, dala do pohybu směrem ke dveřím. Spolucestující dvojice tento pohyb velmi snadno zastavila, když z kupy jejích tašek a taštiček a do sebe zapletených kol vytvořila zátaras. Kupodivu ve frontě na vystupování nikdo neprotestoval a všichni trpělivě čekali až se to vpředu vyřeší. Za hodnou chvíli se zástup zas dal do pohybu a netrvalo dlouho a jsme tu sami. Mezi tím jsme také sjednotili námi užívané předměty do uchopitelného tvaru a v klidu je vynesli na perón. Pak jsem ven vysmýkal moji hlavní bagáž, a nakonec sundal kola z háků a vystrkal z vagónu ven. Naše vystupovací akce trvala tři minuty a nikoho jsme nezdržovali.

Tak a co teď? Máme dvě hodiny čas. Něco bych snědl a trochu se napil. Nejdříve se musíme dostat z nástupiště. Nahoru vedou eskalátory. A když se tu tak rozhlížím, vůbec si nepřipadám jako na nádraží. Spíš jako v metru.

Než jsme nandali bagáž na kola, šla Lenka na průzkum. A dobře udělala. Mají tu výtahy. VELKÉ. Vejdou se tam obě nastrojená kola najednou i s námi a zbývá místo na dva kočárky včetně dvoučlenné obsluhy. To je krása! Nahazujeme bagáž, samozřejmě jen bez kurtování, protože rozhodně neopustíme nádraží a za dvě hodiny budeme zase odstrojovat.

Vyjeli jsme výtahem o patro výš. Pořád jsme v podzemí, ale vlastně v nákupní galerii křížené s odbavovací halou. Technicky je pozoruhodné, že na každém kroku jsou obrazovky s příjezdy a odjezdy vlaků. Tedy se nikde nehromadí dav u centrální tabule. Náš vlak tu ještě uveden není. Zaujalo mě však, že každý vlak se tu objevuje hodinu před odjezdem a hned má přidělené nástupiště. Tak to je paráda. Odpadá tím další stres s hlídáním odkud to pojede. U nás se stává, že ještě deset minut před odjezdem vlaku nikdo neví, ani nádražáci sami, kam bude vlak přistaven.

Dig.

Jsme tedy ve Varšavě. Zde jsme v nám ne dost známém prostředí. Víme sice přesně který vlak je navazující a v kolik hodin jím odjíždíme k Baltu, ale netušíme, z jakého perónu to bude. Máme téměř dvě hodiny času do odjezdu navazujícího spoje, ale varšavské hlavní nádraží je pro nás velkou neznámou. Domluvíme se, že Dig bude strážit naše naložená kola a já se vydám na průzkum okolí. I stalo se. Ať se ale podívám na jakoukoli světovou stranu skončím u, pro nás téměř nepřekonatelného problému, který se nazývá SCHODY. Rozhodujeme se tedy zůstat uvnitř nádraží a parkujeme kola u jednoho z bister se sezením a s velkým oknem (výloha se to jmenuje, Leničko... Dig), kterým lze pozorovat kolem proudící dav. Dáváme si malou svačinu, pozorujeme nádražní cvrkot kolem nás a je nám docela fajn.

Lek.

Kromě prodavače jsme tu sami. A mně se velmi líbí jedna z plněných baget. Lenka si také cosi vybrala a společně jsme se odebrali ke stolku. Po usazení se zjišťuju značnou úlevu. Vlastně si uvědomuji, že přesto, že sedadla ve vlaku v

zásadě nejsou nepohodlná, na židli se mi sedí lépe. Konzumace samotná nepřinesla nic oslnivého. Prostě jídlo z krámků, průmyslově upravené někde ve výrobně a sem dovezené v chladicím voze. Lenka zatoužila po kafi. Neměl by to být problém. Celou dlouhou stěnu za námi tvoří jeden velký automat na kávu. Má mnoho možných výběrů, několik výstupů, zásobníky s různými druhy kelímků a obrazovku. A jsme ztraceni. Já se pokouším hledat logické spojky mezi obrázky kávy a nápisy na obrazovce, systém používání kelímků a zákonitosti kolem placení. Lenka došla za prodávacem, dotáhla ho před tuto technickou vymoženost, a ukázala na jeden z obrázků. Prodáváč cosi začaroval na obrazovce, podal si kelímek, přistrčil jej před jeden z výstupů a káva začala zurčet do kelímku. Pak se s Lenkou přesunuli před prodejní pult, kde ji zkasíroval a bylo po ptákách.

Hmm, taky řešení. Ale já bych na to určitě přišel. Tedy možná...

Dojedli jsme, dopili a co dál. Prodáváč nás vypakoval z krámků, že zavírá. Dobře, zůstaneme zaparkováni a po jednom půjdeme na průzkum, abychom se zabavili a abychom zjistili, jestli je už náš vlak na seznamu a případně jak se dostat na nástupiště a pokud možno co nejbliž k našemu vagónu. Za pár desítek minut jsme to celé prošli, vykoukli i nahoru ven na ulici a zase nevěděli co s časem. Jali jsme se, proto, studovat co na nástupišťích znamenají malá čísla označená jako sektor. Podle mě to nějak souvisí s řazením vlaku. U nás máme tabule, kde je namalovaný vláček s vyznačenými čísly vozů. Tady taková tabule není. Mezi tím přijelo a odjelo několik vlaků. Se zájmem si je prohlížím a snažím se odhadnout, jak a kam se dávají kola a bagáž. Nejvíce se mi líbí vagóny s bílým pruhem označené IC. Jsou nejpodobnější našim a háky jsou vidět otevřenými dveřmi. Nejmiň se mi líbí Pendolino. Ten znám a místa je tam opravdu málo. Navíc je toto všechno umístěno v kloubu mezi vagóny.

Dig.

Na všech nádražních obrazovkách naskakuje údaj o našem vlaku, a hlavně číslo perónu na kterém se objeví náš přípoj. Opět řešíme klasický problém – jak se tam s našimi naloženými koly dostaneme.

Lek.

Privolal jsem výtah. Rozsvítila se příslušná šipka, pak se změnilo číslo podlaží, načež se šipka obrátila a číslo podlaží se vrátilo na minus dva. Aha, tak znovu. Ani třetí a čtvrtý pokus nedopadl jinak. Fakt se mi nechce tahat bagáž po kouskách po eskalátoru a pak stejnou cestou svážet dolů kolo. Lenka se šla dolů podívat, co se to tam kouzlí.

Dig.

Sjíždím tedy po eskalátoru bez kola dolů a zjišťuji příčinu. Pracovník polských drah čistí mezidveřní prostory. Achich ouvej. Vysvětluji mu situaci a po chvíli nastupujeme a jedeme o poschodí výš, kde čeká Dig a naložená kola.

Lek.

Netrvalo dlouho a Lenka přijela nejen s výtahem ale i s ušmudlaným nešťastníkem, který se tvářil jako opravář. Nijak nám nestál v cestě a pokynul abychom se naložili. Udělali jsme to. On stiskl tlačítko pro směr dolů a nic. Výtah se ani nepohnul. Znovu a znovu tiskl tlačítko a pořád nic. Sehnul se nad vodící drážkou pro dveře, zašrouboval v ní šroubovákem, ale pořád nic. Teda fakt se mi nelíbí... Aha, už to vidím. Klec má dvoje dveře a ty oplývají bezpečnostní lištou po celé výšce. Přes lištu mně bližší je kus nějaké lepenky, nebo co to je. Strhnul jsem to a prakticky ihned se dveře zavřely a výtah se dal do pohybu. Opravář byl velmi vyveden z rovnováhy, ale smířil se s tím, že to asi opravil.

Dig.

Přijíždí náš přípoj. Bohužel polské dráhy nezveřejňují řazení vlaku, takže se dotazuji, kde je příslušný vagon s háky na kola. Konečně dostávám správnou odpověď a nastává nalodění – tentokrát do vlaku typu „Pendolino“ – což je pro naše kola špatně. Dig řeší tento logistický problém a já nás usazuje na dvousedačku blízko kol. Vlak se rozjíždí směr sever.

Lek.

Jsme na nástupišti a přijíždí vlak. A plní se mi sen. Zlý sen. Dál jedeme Pendolínem. Lenka odchytila jednoho z průvodčích, strčila mu před obličej naše jízdní doklady a zeptala se: „Kam?“ průvodčí na lístky zaostřil a ukázal směrem ke konci vlaku. Pak ještě Lenka ukázala na kola. Průvodčí chvatným krokem zamířil ve směru, kterým předtím ukázal. Rozeběhli jsme se i s nákladem za ním. Dovedl nás k jednomu z vozů nakoukl do něj a ukázal na nás a pak na kola a na vagon. „Díky“ zavolali jsme za jeho rychle se vzdalující postavou.

Hmm, je to opravdu tak. Je to tu úzké a malé. Chvilí jsem převěšoval kola tak, aby byla na hácích, jak to vyžaduje přepravní řád, ale tak, aby co nejméně překážela. Výsledek je žalostný. Čnějí do půlky uličky a kdo chce projít, musí se sehnout a podejít překážející řídítka. Okamžitě si toho všimla ukrajinsky hovořící děžurná. Začala silně protestovat a cosi významně ukazovat. Odpověděl jsem jí, že to není můj problém, ale problém dopravce, a šli jsme si sednout. Je mi opravdu líto zejména starých lidí, kteří musejí absolvovat podlézání, kupodivu však nikdo neprotestuje. Pak přišel chlapík v uniformě vlakové čety a že jestli bych mohl zjednat průjezd pro jeho vozík s občerstvením. Jdeme spolu ke kolům a snažím se mu vysvětlit, že vlastně nemám jinou možnost než to mít takhle. Než jsme si to doříkali, přišla vlakvedoucí, obhlédla situaci a řekla, že to mám sundat a dle uvážení dát tak, aby to bylo bezpečné a byl zachován průchod. No prosím, to je řeč. Kola jsem sundal, zaparkoval do prostoru pod háky, na ně nandal bagáz a rázem bylo po problému. Vlakvedoucí to zkontrolovala, souhlasně kývla hlavou a odešla. Chlapík s občerstvením mi hned nabízel svůj sortiment. Nic mě však nezaujalo, a tak jsem se vrátil k Lence a po chvíli jsme zase podřimovali.

Máme před sebou ještě pár hodin jízdy, můžeme odpočívat.

Dig.

Hurrrá – to nejhorší máme za sebou. Cesta dále pokračuje v poklidu a vlak se přibližuje k Baltu.

Lek.

Jsem nějak rozlámanej a už nevím, jak si sednout. Vstal jsem, protáhl se a začal se zabývat myšlenkou na nějaké ukrácení času. Vzal jsem do ruky navigační materiály a prohlížel si začátek trasy. A napadlo mě něco, čeho jsme si nevšimli. Z vlaku máme vystoupit na nádraží Tczew. A pak se máme dát cestou na Malbork. A na tabuli nade dveřmi vagónu jsem si všiml, že tento vlak projíždí Malborkem. Navrhl jsem Lence, že vystoupíme o stanici dříve, čímž ušetříme haldu kilometrů a na hrad se podíváme možná ještě dneska.

Dig.

Cestou sledujeme krom polské krajiny i mapu a shodujeme se, že naším výstupním městem bude historický Malbork. I stalo se. Po více jak dvou hodinách jízdy vystupujeme na zdejší nádraží.

Lek.

Než jsme se nadáli, je tu výstupní stanice. Přes všechny peripetie s nástupem byl výstup jednoduchý a rychlý. Všechno jsme vyskládali na nástupiště, a za chvíli odjel vlak, odešli cestující a jsme tu sami. Nandáváme bagáž. Tentokrát pořádně a se všemi úchyty. Od teď už jedeme naostro se vším, co k tomu patří.

Cesta z nádraží je jednoduchá. Z nástupiště vede do podchodu výtah, ne tak velký jako ve Varšavě, ale dost velký na to, abych se tam vešel i já a celá moje Mašinka (velká těžká, odolná a výkonná). Z podchodu na úroveň silnice je to stejné. A ven z nádraží je přímý chodník. Tak a teď kam? Zadal jsem do navigace název hradu. Ta se dlouze zamyslela a pak ukázala kudy.

Dig.

Víme, že se zde nachází významný hrad. Tento se zde skutečně hrdě tyčí, v tuto hodinu je však zavřený. To však ještě nevíme.

Lek.

Jeli jsme pomalu a koukali, jak a kudy jezdí ostatní. Krátce po přiblížení se centru jsem zahlédl značku stezka pro cyklisty a dál jsme jeli po ní a ž k hradu. Ano, je velký a velkolepý a víceméně si ho takhle nějak pamatuji. Byl jsem tu v době, kdy jsem začínal uvažovat, že holky zas nejsou úplně k ničemu a když se tomu pomůže, dá se s nima leccos zajímavého zažít. Ano, připouštím, že je to poněkud déle...

Dojeli jsme k pokladnám.

Dig.

Jala jsem se zkoumat otevírací dobu. Dnes už to nevyjde, zítra otevřeno od 8.30. Po tomto zjištění zbývá jediné, najít místo pro dnešní nocleh. Není to tak jednoduché, jak se na první pohled zdá. Nejdříve musíme opustit samotné město a dostat se na výpadovku. Zde se poprvé seznamujeme s polskými nákladáky řítícími se po cestě, což pro téměř nechráněného cyklistu není to nic příjemného (bude o nich ještě řeč). Lek.

Opouštíme město a po silnici druhé třídy jedeme hledat kam kosti složit. Přes panující podvečer je tu docela provoz. Zejména nákladní. Není to nijak hrozné, ale nebaví mě to. Dojeli jsme k odbočce, kde jsme si vyhlédli první plac. Suverénně se noříme do odbočky. Trochu jsem znejistěl, když jsme míjeli

parkoviště. Aha, a je to tady. Cesta končí otevřenými vraty do nějakého podniku. Tak tohle nevyšlo. Zkusíme tedy to druhé místo. Má hezké jméno – Janovki.

Dig.

A tak ujíždíme po výpadovce až do další vesnice. Cestou míváme v poli dva téměř nehybné čápy. Evidentně pár, který bez pohybu čeká na svou kořist. My uháníme dál a na začátku další vesnice chceme uhnout opět doleva do polí.

Lek.

Má to jednu malou vadu. Stojí v ní napříč kombajn. Právě tam zajel a chlapi jej obcházejí a cosi řeší. Jakmile to provoz dovolil, zamenévrovali jsme k němu a prosmekli se po trávě mezi jeho zadními koly a příkopem. A dál to bylo hrozné. Cesta je písčito kamenitá. Nejen že to drkotá, ale také klouže. Jedeme velmi pomalu. Minuli jsme nějaké domky a dojeli na křižovatku. Tady máme dle navigace odbočit doleva. A hele, on je tu asfalt a pěkný. Tak to jo. Jedeme po něm, a to velmi svižně a prakticky bez námahy. A tady píšou, že Janovki 2km. Takže už jen dva kilometry a budeme ležet. Krásná představa.

Projeli jsme vesnicí a za ní končí asfalt. Nevadí. Dál jsou panely a po nich to také pojede.

Moment! Brzdy! Ty panely jsou nějaké divné. Zastavuji těsně před nimi. Ty panely jsou dřevěné! Tak to mi hlava nebere.

Opatrně na ně najíždíme a pokračujeme po nich. Asi tu budou dlouho. Mají odrbané konce, moc k sobě nepřiléhají a místy z nich čumí bývalá jeřábová oka. Jízda po nich je opravdová lahůdka.

Bližíme se k odbočce do pole. Jsou tam zaparkovány nějaké nákladáky a jde odtud značný hluk. Převažuje zvuk silného motoru. Mijíme to nikým nepovšimnutí. Za druhou vlnkou cesty už hluk téměř není slyšet. A je tu hezký plácek.

Odstavili jsme kola a začali šplhat na val, podél kterého jedeme vlastně už od města. Mám za to, že je to ochranná hráz před vodou z říčky, která tudy protéká, a o které jsme si mysleli, že se v ní vykoupeme a někde na břehu přespíme.

Jsmo nahoře. Ano, je to tak, je to hráz. Jenomže koryto říčky je ještě hodně daleko a před ním je široký pás asi ostřice. Tak tohle nedáme. Nevadí, tam, kde parkujeme je to také pěkné. Vrátili jsme se ke kolům, postavili základ doupěte a začali, tedy aspoň já, přebalovat věci v báglech z pozic transportních do umístění provozního. Za pár minut jsem spokojen a v zásadě připraven k uložení ke spánku. Lenka je na tom stejně. Ještě odněkud vytáhla zbytek vína v krabici, dotáhli jsme plachtu a zalezli. Spolu s dopíjením krabice jsme pokračovali ve čtení z knihy Klášterní madrigal, kterou jsme poprvé otevřeli na minulé výpravě. Dobře se u toho bavíme, avšak jsme po celém dni cestování opravdu unaveni, a tak se ukládáme ke spánku.

Ne tak okolí. Rámus z odbočky sice ztichl, ale na opačném konci pole, které začíná hned za cestou se rozsvítila silná světla čehosi pojízdného. Usuzujeme, že jde o polní techniku. U nás také někteří zemědělští nadšenci orou, či sklízí v noci. Dnešní technika to umožňuje. Ale že bychom to potřebovali teď a tady? Představa pendlujícího traktoru a zvuk jeho motoru v blízkosti, kde se chceme vyspat, mi nějak nejde dohromady. No nic, budeme to řešit, až to nastane. Zatím je klid, světla jsou daleko...

Auuuu! Tumáš ty hajzle! A vyříd' ostatním, že máme repellent a nebojíme se ho použít!!!

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Janovka	38,2	713	20,2	16,4	21 - 12

Ráno 18.8. neděle

Noc byla naprosto perfektní. Nevěděl jsem o sobě. I ráno probíhalo v naprostém klidu. Vypadá to, že noční oráč dal také přednost spánku. A tak jsme poprvé expedičně posnídali, sbalili a vydali se zpět do Malborku abychom navštívili hrad, zde Zámok. Vracíme se na silnici a potom 9 km zpět. Jede se dost dobře. A to přesto, že fouká lehký protivítr.

Ve městě jsme za půl hodiny. A hned k hradu.

Je 8.15. Dle Lenčiny teze budou všichni Poláci v kostele na nedělní mši, čímž nebude všude tolik lidí. Při příjezdu k pokladnám vidíme, že to tak úplně není. Lenka šla koupit vstupenky, já jsem zůstal u kol a zaposlouchal se do dění kolem. Lenka měla částečně pravdu. Poláci asi v kostele budou. Kolem jsou hlavně Rusáci. No, snad to nějak přežijem.

Je půl deváté, hrad otevírá. Není to jako u nás, že přijde průvodce, uchopí skupinu u vchodu a zavele ji dovnitř. Tady jsou průvodci nějak přiděleni ke skupinkám na prostranství před vstupní branou. Nevíme, jak to funguje, a tak jsme se přizmijili k jedné, kde se nám líbil průvodce. Bylo mu tak šedesát, šedobílé vlasy, velmi pěkně, na Poláka pomalu a srozumitelně, vykládal. Prošli jsme s ním celý hrad. Je obrovský. A velmi zajímavý. Prohlídku popisovat nebudu. Zajed'te si sem. Stojí to za to.

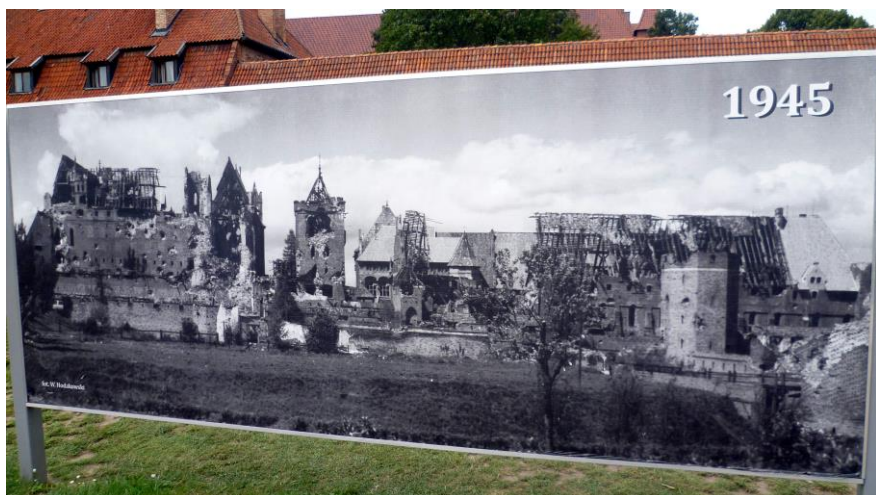

Na závěr nás zavedl do muzea jantaru. Ano, mlhavě mám v paměti, že expozice byla pěkná. Teď to poopravuji, je skvostná.

No dobrá, konec. Opouštíme hrad a chtělo by to nějaký sezob. Ještě v areálu je stánek. A to je on. Lenka si dala BIKOS, polské národní jídlo, s bramborem a já kus vepřového s bramborem, název jsem zapomněl. Lenka se tváří, že maximálně tři minus, já prožívám chuťový orgasmus. Tak dobré a tolik, jsem zvědav, jak teď odjedu.

Odjíždíme. Zase po té samé hlavní jako včera večer a dnes ráno. Jede se báječně. Rychlost se ustálila na 21 km/h. Lenka projevila přání být ještě dnes u moře. Já to vidím tak, že pokud pojedeme takhle, jsme za dvě hodiny tam. A tak jsme jeli a jeli, vítr z boku a v zádech a za hodinu a půl jsme zastavili v městečku Elbląg.

Město nevelké, Staré město o dvou rovnoběžných ulicích, kostel, kam jsme strčili nos, nepříliš vyzdobený, ale jistě funkční. Ale největší zážitek byl na lavičkách, kam jsem z obchodu Žabka, ano, čtete správně, Žabka, stejný jako u nás, přinesl dvě plechovková piva. Veliká nádhera. Je teplo, pod mrakem, okolo to žije prázdninama, těžká pohoda. Mně se odtud nechce. Lenka stále vypráví něco o moři a koupání. Tak dobrá, pojedeme dál.

Opustili jsme městečko a jeli po prázdné silnici. Pořád po rovině, zašití mezi vegetací, vítr na nás nemůže, prostě nádhera.

Předjeli jsme týpka na kole. Teda ten vypadal. Hlavní část bagáže tvořila hokejistická taška, spacák, karimatka, to všechno naštorc a spousta neidentifikovatelných tašek, kapsiček a jiných předmětů přivázaných zdánlivě bez ladu a skladu. Jeho jízdní prostředek bych směle nazval plečkou. Pozdravili jsme ho a nezměněnou rychlostí pokračovali v jízdě.

Za pár desítek metrů zmerčila Lenka v pravé odbočce mapu okolí. Zamaněvrovali jsme k ní. Jen jsme zastavili, byl tu týpek. Má bílé vlasy, vrásky, kam se podíváš a mluví polsky. Pokusili jsme se o družbu. Chvilí jsme hledali společný jazyk, až jsme se shodli na ruštině. Ano, z dnešního hlediska je to prokletí naší a starší generace. Kdo kamarádí s Rusama a mluví s nima po jejich je vyvrhel. Já to vidím trochu jinak. Třeba úžasný večer s Bulharama na Filipínách. Mluvili jsme rusky, zpívali častušky a dobře se bavili. Mladšové na nás blbě koukali a pak odešli. Další den jsme jim vysvětlili, že jednotliví prvek naší generace v celém východním bloku byla ruština a vše okolo ní. Angličtina, francouzština, němčina a další jazyky byly prohlášeny za buržoazní a zakázány. Takže kdo hovoří rusky a kamarádí s Rusem nemusí nutně souhlasit s jejich politikou a podobnými věcmi.

Takže jsme se rusky domluvili, kdo odkud jede a kam. On je na cestě osm dní a jede od německých hranic. Nám doporučil novou cyklostezku podél ruských hranic. Tak, dopovídáno, jedeme dál.

Pořád je pod mrakem ale teplo. Upalujeme naší jednadvacítkou až k odbočce k moři. Přesněji k cyklostezce, která vede podél moře. A teď hledáme místo, kde se k živlu dá dostat. Nedaří se. Místa, kde se k vodě dostat dá jsou jen u přístavišť a navíc oplocená, případně jinak nedostupná. A tak jedeme podél pobřeží, zkoušíme jednu odbočku za druhou, až jsme narazili na jednu zvlášť slibnou cestičku, avšak je to tu vyšperkováno nepřehlédnutelnou cedulí Zákaz koupání, kterou Lenka přehlédla. Nevadí dojeli jsme k majáku na začátku přístaviště a konstatovali, že tudy ne. Jednak je tu ta přehlédnutá cedule a jedna se do vody nedá dostat. Je to tu plné velkých kamenů koncipovaných jako vlnolamy, které jsou oslzlé, a hlavně mají mezi sebou takové rozestupy, ve kterých snadno uvízne ruka, nebo noha a pak nepůjde ven.

Vrátili jsme se na cestu a pokračovali podél pobřeží. Cesta je o něco rozbitější, trochu kličkuje, ale záměr nám nekazí. Prosmekli jsme se mezi plotem a kolejemi a máme. Je to veřejná pláž, stánky s občerstvením a zákazem koupání. Tak to mi hlava nebere. Když jsme šli mlsat pivo ke stánku, prozradila nám servírka, že celý zákaz je jen proto, že nemají plavčíka. Ale když nám to nevadí, máme možnost. Samozřejmě, že nám to nevadí a možnost jsme využili.

Teda Balt opravdu není teplý. Samozřejmě, že to vím. Byl jsem v jeho různých částech několikrát, leč vždy to trochu překvapí. Ale vykoupali jsme se,

smyli ze sebe prach, pot a bordel a bylo skvostně. Pak jsme došli k závěru, že to chce večeri. U stánku mají Rybu smažonu. Tedy dvě ryby. Jak vybrat, když nevíme, která je která? Jednoduše. Objednali jsme každému jednu a pak si je po půlce prohodili. A teda musí říct, že jak ryby k životu nepotřebuju, tak tohle bylo skvostné. Do toho to tu plážově žije. Buráci tu muzika devadesátých let, lidí je tu dost, každý se s někým o něčem baví, v rukou mají skleničky, pohárky, či kelímky, někteří k tomu něco zobou, prostě krása. Teď ještě co s noclehem. Budeme drží a řekneme si o ležení zde. Jsem zvědav, jak to dopadne.

Dopadlo. Spíme tady. Přesněji v prázdném domečku s čistou betonovou podlahou s jedinou pevnou stěnou a důkladnou střechou.

Jakmile ztichla hudba, zavřely se stánky a padla tma, přesunuli jsme se do domečku. Je skvělé, že k noclehu potřebujeme podstatně méně propriet. Zalehli jsme, přečetli dvě stránky z knihy Klášterní madrigal a konec. To byl ale nádherný den.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Suchacz	38,4	778	65	18,7	25	- 19

Ráno 19.8. pondělí

Vstáváme v půl sedmé. Než jsme zabalili a posnídali, bylo 8. Teda ale luxusní nocleh. Odpadkový koš hned vedle, splachovací záchod, tekoucí voda, prostě paráda.

Odjíždíme. Je lehce pod mrakem, teplota přístrojová 20°C, pocitová trochu vyšší, co si víc přát. Jedeme po cyklostezce kopírující pobřeží.

Jízda sama je pohodová. Jen jsme, jako všichni, zvykaní západem. Proč? To je jednoduché. Všude, kde jsme byli a bylo tam aspoň trochu moře, to měli upravené, vyčištěné s dokonalými výhledy a spoustou služeb (stánky) Ne tak tady. Směrem do vnitrozemí je pár polí, za nimi hradba lesa vzdálená asi 150 metrů. Směrem k vodě je příkop a za ním pásma ostrice a jiného čurbesu do výšky 1,5 až 2 metrů, hloubka pásma dobrých 100 metrů. Tedy není vidět nikam. A tak jedeme ničím nezdržováni a za deset kilometrů zastavujeme v městečku Tolkmicko Je tu pár baráčeků, dva krámký, kostel a dvě stanice autobusu. Pro nás je zajímavý krámk. Provedli jsme první nákup a na lavičce před obchodem dali druhou snídani, polské mléko a jogurt. A to jsme ještě netušili, jak dobře jsme z hlediska energetického udělali.

Dojedeno, pojedeme. Je skvělé, jaká je kolem rovina. Jedeme dvacítkou, aniž bychom se, jakkoliv snažili. Kolem se stále není kam a na co koukat.

A hele kopec. A nahoru. A zmizel asfalt. No Polsko, co to děláš? Asi nějaký bezvýznamný vyhoup. Ale jedeme ho na převody 1-1. A nějak dlouho. Odpočinek. Co na to mapa? Aha. Není to vyhoup ale celá hornatá šíje táhnoucí se od moře směrem do vnitrozemí. A my to přelezáme napříč. A samozřejmě přes nejvyšší místa. No potěš hodiny. Odpočíváme ještě několikrát, a dokonce i párkrát kola strkáme.

Doplahočili jsme se k odpočívadlu. Jmenuje se to Mor a je to součástí velmi dlouhé cyklo Greenway táhnoucí se podél ruských hranic kamsi na jih. Podle velké pěkně vyvedené mapy na dvou sloupech je těchto bodů po trase spousta. Jsou pěkně udělaná.

Je tu klasika stůl se dvěma lavicemi, prostorný šestiboký altán, kadibudka, kovové stojany na kola. Škoda že tu stezku nemůžeme použít. Na rozdíl od naší trasy je hodně kudrnatá (všelijak se klikatí a tím skýtá spoustu kilometrů navíc).

Jedeme dál. No, jedeme... Prostě se pohybujeme.

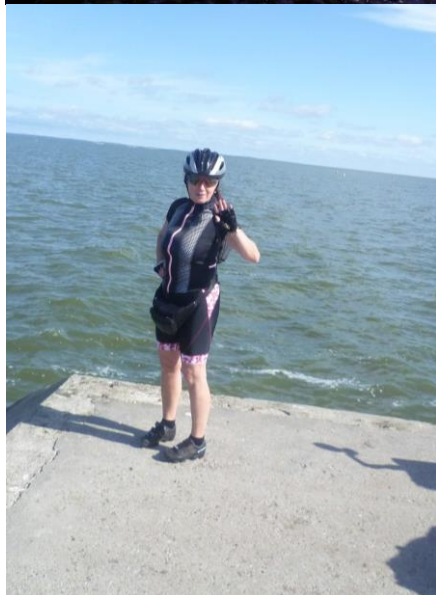
Na úplném vrcholu jsme se našli u hájovny, kde byl ostrý obrat doleva a následoval sestup. Nic záviděníhodného. Velmi prudce se svažující šotolina se šikmými stružkami. Takže celou dobu důrazně, ale citlivě visíme na brzdách.

Po několika kilometrech nás to vyvrhlo na silnici. Úplně novou, a ještě bez provozu. Teda to je úleva. Navíc převažuje směr dolů. A tak si tak upalujeme a je tu Fromborg. Poslední místo, kde se naše trasa dotýká Baltu. A protože svítí

slunce, je teplo a cestou do kopců jsme poněkud zhnusli, pojedeme se vykoupat.

Máme kliku, přijíždíme ze směru, kde pár desítek metrů od nás mají pláž. Zamanévrovali jsme k ní. Než jsme se však pustili do překonávání písku, jeli jsme se kouknout na konec mola.

Hmm, výhledy nic moc a vítr, jak bývá u Baltu dobrým zvykem... Nevadí, půjdeme se aspoň opláchnout. Jsme zpět u pláže. Prodrali jsme se pískem, přehodili se do plavek a velmi zvolna se zanořili do živlu. Samozřejmě předcházela dlouhá procházka směrem od břehu s vodou ani ne po kolena. No, není to tu teplé. Za sebe se cítím být odhnusen a tedy nemám důvod prodlužovat pobyt v tomto chladícím boxu. Dig.

Tedy ani já ne, Balt prostě nebyl k tomuto účelu evidentně stvořen.

Lek.

Venku na slunci je to lepší jen o málo. Trochu tu fouká. Přendali jsme se

do jízdniho a pryč odtud.

Lenka cestou zahlédla malý podnik Ryba Smažona a prý potřebujeme ochutnat, jak na tom s tím smažením jsou.

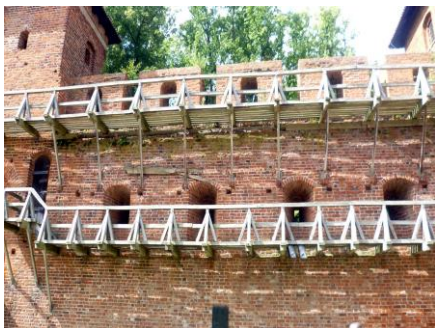

A jsme tu. Po průzkumu je rozčarování. Je to nějaké nic moc. Nevadí dáme pivo a uvidíme co dál.

A viděli jsme. Dostal jsem nápad, že zase na chvíli připojím telefon k palubní síti a nechám ho nabíjet. Vzal jsem do ruky konektor a zjistil, že je úplně spálený. Už vidím proč. Aktivní částí se dotknul kovového úchytu telefonu a tedy zkrat. Mám s sebou rezervní kabel, nebude problém jej vyměnit. Ale musím vlézt do paluby a zkontrolovat co všechno se zkratem poškodilo. Oprava proběhla zdárně. Telefon nabíjí, všechno ostatní vypadá funkčně. Tak popojedem.

Je tu centrum s katedrálou

a dům kde žil a pracoval Mikoláš Koperník. Oboje skončilo fiaskem. Za vstup do katedrály chtěli moc peněz a ke Koperníkům se nám kvůli velmi příkrému kopci nechťelo. Kromě toho jsme později zjistili, že celá prohlídka jsou tři místnosti s trochou harampádí a filmová smyčka běžící stále dokola. Zato jsme navštívili restauraci a ochutnali další ryby. Zase každý jinou z důvodu ochutnání. Ano, jak jsem psal, ryby k jídlu nevyhledávám, ale tohle bylo skvostné.

Dig.

Čerstvě vytažené z moře chutnají opravdu zcela jinak než u nás.

Lek.

Odjíždíme. Pár kilometrů jedeme po silnici třetí třídy, trochu rozbité s provozem, který nám nevadí. Následně odbočujeme na silničku, která snad není ani okreska. Je víc poničená, zato jsme tu sami. Tedy až na několik kamionů. Teda fakt nechápu, kde se tu berou. Projíždíme i několik vesnic. Jsou řádně značené, jsou na mapě, ale také jsou úplně jiné, než je známe od nás. Většinou je tvoří dvě až tři stavení, zpravidla obložená zemědělskou technikou a kolem pole. Mnoho polí. To vše je ohraničeno pár stromy, a to je všechno. Nikde kolem ani lesíček. Po nějaké infrastruktuře, byť vesnické, ani stopa.

Po 20ti kilometrech odpočíváme a svačíme. Použili jsme k tomu autobusovou zastávku. Krytou. Nejspíš jedinou v tomto okrese. Kontrolou mapy zjišťujeme, že jsme přibližně tři kilometry vzdušnou čarou od Ruských hranic. Ano, pak chápu předešle popsané. U nás není v příhraničí také nic.

Pokračujeme v cestě. Je pod mrakem, trochu kape, navzdory tomu je teplo. Jedeme touto chmurnou krajinou dalších 20 kilometrů. Přemýšlím si tak o nesmrtnosti chrousta a souvislosti s touto lokalitou, když Lenka zpomalila a provedla manévr odbočení vpravo a sjezd na písčito šotolinovou cestu.

Sjíždíme k turistickému odpočívadlu Mor. Jasně, chce to odpočívat. Kromě toho prší nějak víc. Jen jsme zaparkovali tak, aby byla kola krytá, přijela z cesty přes pole skupinka Poláků. Dva chlapi, zbytek druhé pohlaví. Jsou tak v našem věku a jedou na lehko. Jeden z nich, patrně vůdce skupiny, byl unesen mojí Mašinkou. Viditelně dobře věděl, na co se kouká. Bylo na něm vidět, že velmi dobře rozumí mechanice a dobře ví čím a proč je Mašinka vyzbrojena. Samozřejmě neopominul pár zvědavých dotazů na nástavby. Ochotně jsem mu předvedl, co to všechno umí. Moc se mu to líbilo a vyjádřil obdiv. Mezi tím přestalo kapat, a tak jsme se rozloučili a vyjeli jsme. Podle mapy je za dalších 10 kilometrů následující odpočívadlo Mor. Píší, že je u něj WC a hned vedle Sklep. Jen pro upřesnění, Sklep není sklep na uhlí, či brambory, a ani v nejmenším vinný sklípek anebo vůbec kopané báňské dílo. Jde o obchůdky na úrovni naší Jednoty. Dojedeme tam a podle situace to možná dneska zakončíme.

Celých deset kilometrů se neudálo prakticky nic. Dojeli jsme k Moru a shledali, že to nebude úplně ono. Altán stojí sice hned vedle krámu, WC tu taky je, má to jedinou chybičku, je to uprostřed vesnice. Tak to by nešlo. Podle mapy je za deset kilometrů další. Zkusíme to tam.

Krajina okolo se nezměnila, pršet úplně přestalo. Jedeme zvolna a přijíždíme do vesnice. A tahle je jiná. Je tu víc baráků v různém stádiu rozpadu, velká křižovatka s dopravními značkami a hospoda. Jasně, dáme jedno. Sedli jsme si ven, sledovali cvrkot. A že to tu cvrká! Třeba sem přijely dva obytnáky, jeden s pražskou značkou, druhý s brněnskou. Nejspíš nevědí, kde jsou. Zastavili a šli se zeptat skupinky Poláků na kolech. Ano, je to ta skupinka, kterou jsme měli tu čest potkat u Moru a která právě dorazila. I oni si nás všimli, zamávali jsme si a oni vyrazili dál. Obytky odjely, my jsme dopili a hurá na další pouť.

K dalšímu Moru zbývá 5 kilometrů. Tentokrát byla cesta ozvláštněna cyklostezkou.

Krásnou, asfaltovou, s hladkým povrchem. Co se mi nelíbilo, že se oproti silnici horizontálně vlnila. Lenka jela po ní, já jsem jel chvílema po silnici (tam kde stezka padala dolů a pak zase stoupala) a chvílema po ní (tam, kde vedly vedle sebe). Nebyl to žádný problém. Silnice je úplně nová, provoz žádný.

Dojeli jsme do vesnice, kde je na mapě kreslený Mor. Ano, v realu je tu. A u stolu sedí naši Polští přátelé a svačí. Potud dobrý. Průzkum ukázal, že ani tady to noclehem nezavání. Je tu bordel a schází se tu místní omladina. Dobře, dáme také nějaké jídlo a popojedem. Vrátili jsme se ke krámku a Lenka v něm ulovila sklenici s nějakou omáčkou a masem. Vypadá to zajímavě. Vrátili jsme se k Moru, a kromě omladiny tu nikdo není. Vyndali jsme vařící proprietu a odbrzdili sklenici. No, je to nějaké všelijaké. Teprve když se to ohřálo a dalo se to zamíchat, zjistili jsme, že je to dršťková. Lenka se oblizuje, mně to nejede.

Po dojezení jsme se koukli do mapy, kde by bylo nějaké místočko na spaní. V širokém okolí žádné takové není. OK, pojedeme tedy až do Gorowo Ilavieckie, kde je další Mor. Pro cestu použijeme tu krásnou stezku, kterou uvádí mapa.

Asi po kilometru, kde se stezka odpojovala od silnice jsme ji zavrhlí. Její povrch je šotolino kamenitý a kopcovitý. Tak to ne. Pokračujeme po silnici. Ta je stále pěkná, a hlavně je vedena tak, aby se co nejméně houpala. A to se nám velmi líbí.

Přijíždíme do města a jako cíl volíme Mor. No tak to už vůbec ne. Bordel, vajgly, krabice od pizzy, to fakt ne. Ale zjistili jsme, že se nalézáme u zadního traktu restaurace. Musíme to prozkoumat.

Ano, byl to dobrý tah. Měli tu celkem dobré pivo, ale nejvíc nás uchvátila kuřecí křídélka s chlebíky z pizzového těsta. Tak toho by se do mě vešel vagón.

Dig.

Taky jsem ochutnala i po své dršťkové a mohu potvrdit, těsto na pizzu právě čerstvě upečeno a kuřecí křídélka v pálivém sosu nemají chybu.

Lek.

Po večeri se začíná stmívat, Jedeme najít nocleh někam za město.

Jedeme na výpadovku se silnicí 512 a po ní kousek pojedeme a pak to zalomíme.

Aha, tak ne. Silnice je uzavřena. Ale mapa říká, že jsou tu nějaké rybníčky a okolo nějaká zeleň. To by mohlo... Aha, tak taky ne. Je sem vidět možná až z Prahy a do zeleně se nedá dostat. Ale kousek vedle je cesta ke hřbitovu, která jej míjí a míří do lesa. Tak to je ona. Po pár metrech za hřbitovem hončí dlažba a dál je jen udusaný písek. Po pár metrech je pravá odbočka, a to je ona. Zanedbaná lesní cesta. Dojeli jsme na její konec vytvořený padlým

stromem a připravili kulisy na nocleh. Není to úplně ono, protože je to tu úzké. Leč doupe stojí, před případnou vodou nás ochrání.

Chvíli jsme si ještě četli, popili víno, schroupali pár tyčinek a konec. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Gorowo Iławeckie	40	876	97,4	14	28 - 17

Ráno 20.8. úterý

Tentokrát se probouzíme v 7. Kolem je mokro následkem nočních přeháněk. Po snídani a každodenních opatřeních odjíždíme.

Hned zkraje vjíždíme do uzavírky. Silnice 512 je v rekonstrukci. Lenka pronesla cosi o výzvách a vyrazili jsme. Prvních 7 kilometrů to vypadalo dobře. Silnice měla odtěžený povrch, navzdory tomu se jelo normálně. Pak to ale vzali z gruntu a silnice chyběla do hloubky 75 cm. Místo ní byl nezhutněný písek stlačený jen několika průjezdy nákladáků. I po tom se dalo jet. Až do chvíle, kdy se parta dělníků pokoušela zakopat plastikovou rouru asi tak 60 cm v průměru do podloží budoucí silnice. Nájezd do průjezdné části se povedl až napodruhé. Zdolali jsme to, dělníci viditelně nepochopili nic. Pokračujeme pískem. Jde to blbě a pomalu.

Asi po kilometru zmizel písek a povrch byl tvořen čerstvě rozrytým jílem, hlinou a zbytky asfaltu. Pro nás prakticky nezdolatelné.

Ale nedali jsme se. Já jsem se k tomu postavil jako ke zdolání kousku trasy, kde nelze jinak a téměř celé jsem to projel. Zbývalo mi asi 10 metrů. Už jsem se těšil, že ještě pár záběrů a jsem z toho venku a ... Zapadl jsem. Mašinka se probořila přibližně 20 cm do jílu a znehybnila. Tak a je hotovo. Vycloumat ji z tohoto nadělení vyžadovalo celého mně a veškerou dostupnou sílu. Po chvíli cloumání a vrklání jsem ji vyprostil a se zbytkem sil ji vyvlekl na odšramanou silnici.

Chvilí jsem si vydechl a šel naproti Lence. Ta jde už značný kus pěšky, a tak se připojuji jako tlačný motor a za pár chvil jsme u Mašinky.

Dál zase pojedeme. Je to tu sice odfrézované, ale jede se po tom v porovnání s předešle jmenovaným výborně. Nejedeme nijak rychle, nejbližší cíl Bartoszowo. Je pod mrakem, ale teplo, za chvíli jsme najeli na normální silnici, postup je kolem 20 km/h.

Bartoszowo. Zase díra. Ale větší. Mají tu historické centrum. Pravda, úplně rozkopané, ale mají.

Kromě toho jsme přímo zakopli o stánek Lody (zmrzlina) a dali si jakýsi mix.

Rázem jsme se vrátili v čase o 30 let do doby řídké vodové zmrzliny. Příště fakt ne. Lenka je úplně říčná po kafi. Dobrá, támhle píšou, že spousta věcí, ale i café. OK, Lenka odchází, já se věnuji kolům.

Dig.

Na rozdíl od místní zmrzliny bylo kafe přímo skvostné a bylo ho dost.

Lek.

Po tom, co jsme dnes absolvovali, drobnou údržbu obě kola potřebuji. Předně dostala grafitovou vazelinu do řetězu. Pak jsem malinko podotahoval štelovátka délky lanek u řazení a brzd a na závěr dofoukal gumy. Lenka se vrací v dobré náladě, pojedeme. Na trasovníku jsme vybrali větší díru, s tím, že ať je to, kde je to, dojedeme tam a tam bude oběd.

Vyjždíme. A hned za městem je cedule Ketrzyn 40. Okamžitá synchro reakce – No do prd... Nicméně se Lenka řítí krajinou jako utržený vagón. Rychlost kolísala mezi 25 a 32 km/hod. Skvělé. Koukněme, co udělá seřizené kolo. Akorát nevím, jak dlouho to dáme. Upalujeme nezajímavou krajinou, tu a tam prohodíme pár vtipných vět, ale jinak se plně soustředíme na jízdu. Je to nutné. Poláci se i zde, na silnici třetí třídy číslo 592 chovají jako dobytek. V tomto rozpoložení a při této rychlosti jsme dojeli až 6 km před vytyčený cíl. Tam Lence v krvi došlo vysokooktanové kafe z Bartoszowa a byl konec. Dál jsme se pohybovali rychlostí 10 a méně. Naštěstí je město za rohem a v něm hospoda s jídlem a pak kousek dál koupaliště. To potřebujeme k očištění a přemáchnutí věcí na sebe. Hospoda nebyl problém. Po vjezdu do města byla za pár okamžiků přímo na hlavní. Legrace však nastala nad jídelním lístkem. Lenko?...

Dig.

Vyznat se totiž v některých polských výrazech v jídelním lístku uvedeným není, ačkoli se jedná o příbuzný slovanský jazyk, až tak jednoduché. Je tu pár podstatných rozdílů, a hlavně jde přeci o naše žaludky! Na pomoc přihází tedy Google překladač v mobilu.

Lek.

Po jídle odjíždíme. Ne daleko. Kilometr a kousek je plavecký bazén. Dojeli jsme tam, a špatně se dohodli. Já měl za to, že proběhneme sprchou, vřítíme se do bazénu, řádně zčeříme zdejší klidné vody, pak se odebereme do sprchy, kde ze sebe seškrábe zbytek fujů a hnusů. A tak jsem marně čekal ve vodě, kde jsem udělal pár temp a tím přivábil plavčíka, který mi nabízel místo v plavecké dráze, aby mi ostatní nepřekáželi. S díky a úsměvem jsem odmítl s tím, že čekám na doprovod a pak se uvidí.

Nevidělo se. Lenka vyšla ze sprchy oblečená v jízdním a mířila ke kolům. Tak jo. Také jsem použil sprchu a mýdlo a za pár chvil jsme se sešli u kol. Příprava na jízdu a můžeme vyrazit.

Mapa říká, že jsme blízko oblasti Mazurských jezer. Do denní kilometráže nám 25 chybí, k jezerům je to 30. A tak zvolna jedeme slunným odpolednem.

No, zvolna. Pěkně upalujeme. Asi budu muset Lence kolo zase rozštětovat. Na takovýhle rychlosti tu nejsme zařízení.

Právě jsme dosáhli denní kilometráže a zastavili u Sklepa. Prý je potřeba doplnit víno na večer, a i nějaký ten mls by bodnul. Ano, nakoupeno. Víno má zajímavou vinětu, jako mls máme každý jedno Magnum.

Dig.

I tady bylo víno výtečné. To se ale ukázalo až večer po dojezdu.

Lek.

Po sezobnutí jedeme dál a hledáme nocleh. Zase je to na pytel. Na všechny strany báječný rozhled, avšak nic, co by připomínalo les. A když už je pár stromů pohromadě, nedá se k nim dostat. Je tu odbočka. Podle mapy vede na břeh nějakého jezírka. Jedeme tam.

Hmm, zase blbý. Všechno je tu zastavěné a soukromé. Pomalu pojíždíme kolem a hledáme, jestli by přeci jen...

Tak ne. Pokračujeme po písčité cestě, která tvoří spojku mezi místem, kde právě jsme a silnicí, po které jsme přijeli. Ha! Odbočka vlevo. Bohužel jen do kukuřice. Ale také do sklizeného pole, které oplývá terénní vlnou. Tak tady!

V klidu a pohodě jsme postavili doupě, poprvé tak, jak má vypadat, zapadli dovnitř, opatřili se repelentem a věnovali se čtení a vínu. Dospěli jsme ke kapitole 8, která Lenku velmi zaujala a pobavila. Popisovalo se v ní kterák jedna z hrdinek díky své ženské výbavě manipulovala prostřednictvím jednotlivých chlapů několika vesnicemi.

Po dalších kapitolách padla tma, víno došlo, jdeme spát.

V noci začalo pršet. Ne nijak moc, ale otravovalo to. Kromě toho to probudilo komáry. Večerní náěr repelentem už nezabíral.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Wronka	41	983	107	18,1	21	- 17

Ráno 21.8. středa

Probudili jsme se před půl osmou. Prší. Díky správně postavenému doupěti jsme v suchu a relativním teple. Ovšem odskočit si, pro mě znamená téměř celý se svléknout. Nejde o nějakou exhibici, stejně se tady uprostřed polí není před kým exhibovat, Ale o to, že spací věci nesmějí namoknout. A tak vyrazím ven pod sprchu téměř bez ničeho. Avšak je tu velké překvapení. Jednak je venku docela příjemně a jednak je déšť teplý. Tím ovšem končí výhody. Po návratu jsem rád, že jsem v suchu, a že svlečené věci nestačily vychladnout. Krátce jsem použil ručník a fofrem zpět do spacáku.

Po nějaké době jsme posnídali a začali vymýšlet co dál. Jsme asi tři kilometry od hlavní atrakce této Expedice – Mazurských jezer. No to by mě zajímalo, co tam budeme v dešti dělat. Během snídane přestalo pršet. Dobrá, předpověď sice říká, že frontální poruchy budou trvat celé dopoledne, ale i tak chystáme odjezd.

Ve stádiu, kdy jsme převlečení do jízdního a noční věci jsou až na pár drobností a plachtu sbaleny, začalo zase pršet. Co pršet leje jako z konve. Je dobře, že jsme zatím nechali plachtu na svém místě. Nedá se svítit, odkládáme odjezd na později. V mezičase se zabýváme každý svými věcmi. Já provádím drobnou údržbu a očistu Mašinky, Lenka cosi čaruje s telefonem (*Jednalo se o vyřizování pracovních emailů. Lek.*).

Podívejte se nyní na časovou osu:

8 hodin. Pořád jsme zalezlí, prší. Připravujeme snídani a po ní uklízíme všechno, co nepotřebujeme k ležení.

9 hodin. Pořád prší. Ležíme, každý se zabývá něčím svým. Převlékáme se do jízdního do deště a znovu poloha ležmo.

10 hodin. Promasírovali jsme snad všechny existující meteoradary. Všechny ukazují, že tu máme soukromý dešťový mrak, který se nepohybuje.

11 hodin. Výrazná změna. Začalo pofukovat, mrak se dal do pohybu.

11.30. Déšť pomalu ustal. Dokončujeme balení, Opouštíme pole a po písčité cestě dojíždíme na silnici. Je mokro, chladno a pod mrakem.

Konec časového přehledu.

Jízda je pomalá a nezajímavá. Dojeli jsme necelých 10 kilometrů do Krásné Góry. Je to nezajímavá díra kromě jedné věci. Mají tu pevnost. Asi bude nějak hodně významná, protože jsou na ní spousty upoutávek. Tak se tam kouknem.

Za půl hodiny jsme před branou. Vypadá to tu ohromně.

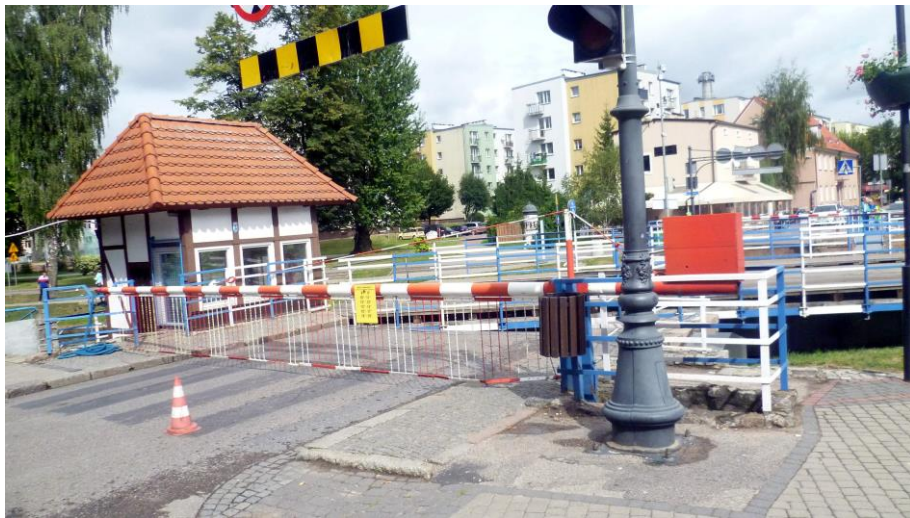

Tak ano, je to opravdu veliké. Má to charakter, něco jako u nás Terezín. Bývalá ohromná vojenská pevnost. Je to pojaté jako vojenské muzeum. V každém z mnoha objektů je umístěna nějaká expozice vázaná k tomuto místu a určitému časovému období. Kromě zbraní a válečného materiálu jsou tu také k vidění věci, které tvořily podporu vojskům. Má se na mysli kuchyně, kovářská dílna, šicí dílna, truhlárna a bednárna a mnohé další. Areál je opravdu rozsáhlý. V kostce jsme jej prošli a zase pojedeme.

Tentokrát nedaleko. Ranním ležením a nedostatkem jiné činnosti jsme spotřebovali skoro všechny provozní zásoby poživatin a mňamků. Podle mapy je to do krámu kousek. Ještě v pevnosti jsme v tamní restauraci poobědvali. Zaujaly mě slunečníky s potiskem Popovického Kozla. Měli ho. Dokonce černou jedenáctku. Ale k jídlu, no, nic moc. Zato drahé.

Opouštíme pevnost. Pojedeme rovně, přes most a krám je za asi 200 metrů. Ano, takhle se to zdálo být jednoduché. Dojeli jsme k mostu. Tento je otočný, aby tudy mohly proplouvat lodě. Ted' je zrovna otočený, přestože nikde nic nepluje. Na ceduli je rozpis, jak to tu s tím otáčením je. Nějak to nechápu. Most je pro auta a pozemní provoz otevřen jednou za hodinu. A před pár minutami ho zrovna otočili.

Vlevo v dohledu je další most. Nebo spíš lávka. Ta překonává tok ve značné výšce a je pevná. Po dojezdu k ní zjišťujeme, že je zavřená. Přesněji ještě nedodělaná. Makáči tady hákují na dlažbě. Dobrá, co na to mapa? Jo. kus dál je silniční most po němž vede hlavní. Tak snad...

Konečně jsme na druhé straně. Ted' směr do centra a ... A támhle je krám!

Nákup proběhl zdárně, a tak můžeme vyrazit na další pouť. Začátek tedy nic moc. Jedeme po silnici druhé třídy, okolo zuří polední provoz, je to nepříjemné. Po pár kilometrech odbočujeme a jedeme po nábřeží jezer.

Provoz se zklidnil, vylezlo slunce, řádně se oteplilo, výhledy jsou pěkné, jede se dobře.

Po deseti kilometrech je čas na pauzu. Zastavujeme u jezera a odpočíváme. Vypadá to tu idylicky.

Krásná scenérie, jezerní voda, vzdálený protější břeh, odpolední slunce, plachetnice na hladině, v domečkách kolem Zimmer frei, zkrátka jako v letovisku.

Odpočinuto, jedeme dál. Kolem se nic nemění, pořád se jede dobře, za 8 kilometrů další pauza. Tentokrát v budce zastávky autobusu. Tato je orientována jihozápadně a nemá čelní stěnu. Zato jsou tu rovné lavičky a na ně se vejdu. Ležmo. Neodolal jsem a natáhl se. Móóóc veliká krása. Lenka podniká průzkum okolí Já zavírám oči.

Když jsem je opět otevřel, nechtělo se mi věřit tomu, co vidím. Po obloze se sem žene temné fialovo, ze kterého visí tmavé trásně. No to se mi to nelíbí! Co teď, počkáme a přečkáme to zde? Je tu střecha, lavičky...

Ne! pojedeme dál, někam do civilizace a pak se uvidí. Nabrali jsme rychlost 27 km/h a hnali krajinou. Za 40 minut jsme v městečku Mikolajki. Dojeli jsme do centra, kola zaparkovali v průjezdu a šli do restaurace. Dešti jsme prozatím ujeli. Počkáme, co bude dál. Kdyby bylo ouvej, je tu tržiště s pevnými dřevěnými stánky, nyní opuštěnými, které oplývají střechou.

Obsluhu v restauraci představovala slečna. No, nešacoval bych ji ani na dvacet. Lenka se dožadovala černého piva, slečna nechápala. A dělaly jí potíže i další naše dotazy stran nabídky tohoto zařízení. Obávám se však, že nešlo o jazykovou bariéru, ale o slečninu prázdnotu. Později jsem k tomu dodal, že bych s ní ani nechtěl mít žádné techtle, protože by zjevně nevěděla, o co jde a jak se to dělá. A opět by nešlo o jazykovou bariéru.

Trochu se vyčásilo, a tak se jdeme podívat do centra a do přístavu.

Jo, tak tohle mají pěkné. Žije to tu jako ve kterémkoliv srovnatelném městečku na Jadranu. Pěší zóna plná barev se stánky s nevкусem,

přístav plný plachetnic, jejichž posádky jsou na palubě a probírají zážitky s hrnkem rumu v ruce, na nábreží domečky se službami pro námořníky. Ty veřejné sestávají z WC, sprch, možnosti nabíjení telefonů a jiných zařízení, jídla a dokonce praní, ty neveřejné...

Dig.

Zde jsem si opravdu připadala jako na Jadranu. Teplotu vody ale doporučuji příliš nezkoušet, abyste si ten dojem nezkazili...

Lek.

Lenka se rozhodla pro sprchu. A já? Ale ne, na to bych neměl peníze... Já jsem zatím obsadil lavičku u lodí a díval jsem se a poslouchal.

Polštině, když se chvíli poslouchá, se dá celkem snadno rozumět. Ověřil jsem si to na nejbližší plachetnici. Nejvíc mně zaujala mlad'oška. Tak asi 15, otrávená jak malajský šíp. Ničím zajímavá, ani o skryté kráse se nedá mluvit. Moji pozornost si získala proslovem k asi mámě, nebo tetě. Zkusím to převyprávět:

"... a vás to tady teda baví? Mně ne." "A co se ti nelíbí?" "Říkali jste, že pojedeme na plachetnici a pořád jedeme na motor." "A co máme dělat, když není vítr?" "To je mi jedno. Já jsem přijela na plachetnici..." "Pokračovalo to dál, ale už si to nepamatuji. Výsledkem bylo, že mladá seskočila z přídě na dlažbu nábreží a ostentativně se vypravila do centra města. Má kliku, že nemá za fotra mě. Právě by jí dohonilo stádo facek.

Na vedlejší plachetnici se dělo něco jiného. Byla obsazena asi tak čtyřicátníky a ty to viditelně bavilo. Pokřikovali cosi na další dvě plachetnice a velmi se smáli tomu, co říkali. Skoro všichni měli v ruce hrneček a

zaregistroval jsem, že jim jeden člen posádky nalévá z láhve, která obsahuje tekutinu barvy tmavého čaje. To asi nebude limča. Jedna z žen odložila hrnek, uchopila ručník, velmi nejistým krokem přešla jachtu od zádě k přídi a velmi opatrně slezla na nábreží. Pak zmizela v jednom z domů, které měly před sebou cedule s piktogramem sprchy. Posádka za ní něco pokřikovala. Ona jen zvedla ruku se vztyčeným prostředníčkem. Hmm, taky dobrý.

Mezi tím z nebe zmizely mraky a vysvitlo podvečerní slunce. Je tu pohoda.

Ještě, než jsme odešli z restaurace s nepoužitelnou slečnou, dostali jsme nápad, že by večer nebyl špatný čaj. S rumem. A tak jsme ho koupili. Ten Rum. Teď je vhodný čas se někam uchýlit a pošmáknout si.

Opouštíme přístav i centrum a asi po kilometru jsme na hraně městečka. Ano a tady. Je tu zašitý plácek kam se pohodlně vejdemo. Postavili jsme doupě, zalezli a připravili si dříve popsanou libůstku. No, co bych dodával. Veliké mňámo. Pak jsme si přečetli další kapitoly z knihy a po setmění vytuhli. Za sebe říkám, že jak ten den mizerně začal, tak pěkně končí. Dobrou noc.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Mikolajki	55,6	1039	55,6	17,8	26 - 14

Ráno 22.8. čtvrtek

Ráno se probouzíme do pěkného dne. Včera jsme se rozhodli pro změnu trasy. Pojedeme odtud rovnou do Krakova. Vede nás k tomu úspora kilometrů a vynechání nezajímavých míst. Polsko má celou řadu míst stejných. Jsou jako přes kopírák. Lek.

Posnídali jsme vylepšený čaj, zdejší chléb s místní šunkou a námi vezeným lovečkem, zabalili a dali se na cestu.

Dneska to celkem upaluje. Než jsme se rozkoukali, jsme 20 km od noclehu. A tak si to šineme po opuštěné silnici prostředkem lesa, prosvěcuje sem slunce, jede se báječně.

Dojeli jsme do vesnice Piecky. Na mapě se tváří velkolepě. V reálu je tu větší T křižovatka, samoška a dům na prodej. Pro nás je zajímavá samoška. Provedli jsme nákup a u domu na prodej, na lavičkách dali svačinu.

Během poježdání sledujeme provoz na křižovatce. Je to bída. Po silnici, kterou chceme použít pro další jízdu jedou většinou nákladňáky. Po svačině zase jedeme.

Kolem není nic zajímavého, a tak se ve vyprávění zastavíme až o 20 kilometrů dál ve vesnici Spsychowo. Zajímavá je tím, že tu mají jezero. Není zas až moc velké, ale na rekreační středisko to stačí. Lenka velmi nutně potřebuje vyzkoušet vodu. Varuji ji, že je studená jako Balt ale vidím, že ji nepůjde odradit. Zajíždíme k vodě. Ve mě budí vyloženě nedůvěru, neřkuli

přímo odpor. Lenka se přehodila do plavek a velmi zvolna a s přemáháním do vody vstoupila.

O co pomaleji šla dovnitř, o to rychleji byla venku. Prý je to parádní. Nevěřím. Parádní věci vypadají úplně jinak.

Dig.

Voda byla velmi osvěžující.

Lek.

Odjíždíme. Další cíl je Rozogi. Podle cedule je to 12 kilometrů, podle palubních přístrojů 13. Tak jedem.

Nějak to netáhne. Nám oběma. Přejezdová rychlost je patnáct a méně. Zase jedeme mezi stromy, svítí slunce a je teplo. Kolem tu a tam profrčí kamión, nebo osobák, jinak jsme tu sami. Silnice je hladká, přesto se nemůžeme rozjet.

Po deseti kilometrech, kdy zbývají dva, potažmo tři, do města, už nějak nemůžem. Ty poslední kilometry byly vražedné.

Máme je. Ted' ještě najít nějaký lokál, kde nám uvaří. Udělali jsme kolečko okolo vesnice a zastavili u Bistra. Příjemná malá hospůdka, obsluha rychlá, jídlo skvostné. Dost u mě stoupli a z nezajímavého místa je rázem místo vcelku příjemné.

Dig.

Zdejší nenápadné bistro nám poskytlo (kromě "ryby smažone" to se srovnávat nedá) dle mého pohledu nejlepší a paradoxně nejlevnější jídlo za celou Expedici. Za 55 zlotých jsme se opravdu královsky jak najedli, tak i napili. 3 piva.

Odpočinuli jsme si a popojedem. Uf po tom královském obědě ta cyklojízda ale za moc nestojí.

Lek.

Furt to nejede. 12 kilometrů do Miszynce jsme se vyloženě trápili. Cestou mi to nedalo, a ještě jednou jsem zkontroloval nastavení obou kol. Výsledkem

je zklamání. Kola jsou v naprostém pořádku. Chyba je v obou případech někde mezi řídítkama a sedlem.

Dojeli jsme do Miszynce a hned u vjezdu do vesnice je hospoda. Velká a pojatá velkoryse. Obsluhují zde děvčata a chlapi v krojích. Holkám to velmi sluší. Dali jsme si kafe a pivo.

No nic, pojedeme. Do kilometráže zbývá necelých deset, Je 17 hodin, máme čas. Pokračujeme po silnici č. 53. Kolem jsou borovice a písek, postup je něco lepší...

Dojeli jsme do další vesnice. Je třeba dokoupit nějaké drobnosti na večer. Krámk jsme našli hned, dokoupeno, máme najeto 15 přes kilometráž, jedeme najít nocleh. Není to jen tak. Kolem silnice jsou sice na mapě zelené fleky, ale jsou zastavěné. Po nějaké době hledání odbočujeme. Cesta bohužel končí v pastvinách. Aktivních. Dobře, zkusíme to na druhou stranu hlavní silnice.

To už je lepší. Kousek lesíka tu je, hned za ním zase zástavba. Ale místo máme. Ne však klid. Po blízkém okolí se prohání mladšas na motorce. Jde o nějaké odstrojené cosi bez výfuku. Jistě se cítí jako chlapák a prvotřídní jezdec, ale nám to fakt vadí. Hmm, stává se ze mě nerudnej dědek...

Po velmi dlouhé době je ticho. Buď si mladěj konečně natlouk hubu, nebo ho rodiče zahnali do peří. Konečně klid. Postavili jsme doupě a zalezli. Chvilí si četli, mlsali vínko a tyčinky a pak dobrou noc.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Kadzidlo	47	1140	101	19	31 - 14

Ráno 23.8. pátek

Probudil mě datel. V sedm hodin! Krátce na to se v blízkosti rozezněla siréna trojím zakolísáním. Že by svolávali lidi do práce? Pak někde naskočil silný motor. Vypadá to, že z dalšího spaní nebude nic. Posnídali jsme, sbalili svých pět švestek, nebo borůvek? Je jich tu kolem na celkem slušné napasení.

A jedeme. Svítí slunce, začíná se oteplovat, silnice je rovná, jede se v rámci rána dobře.

Po dvaceti kilometrech zastavujeme ve městě Ostrolowka.

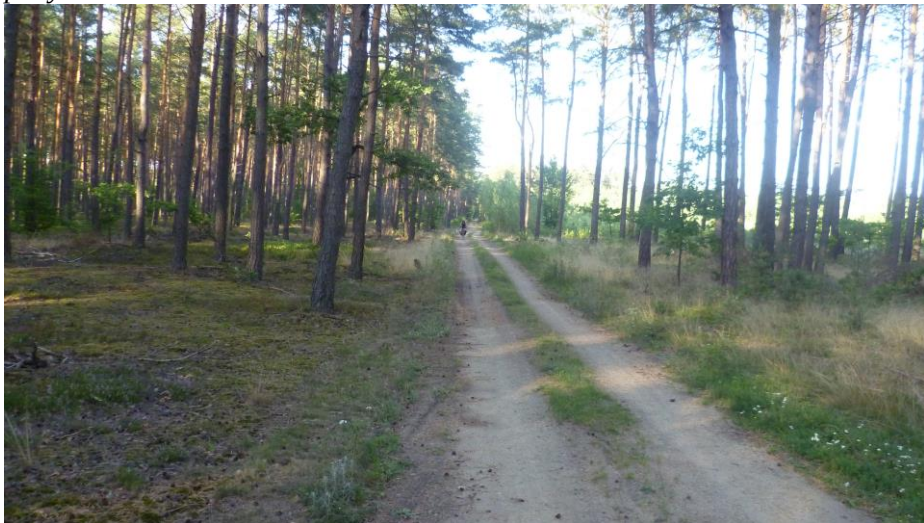

Pozoruhodné je tím, že hned na kraji je Mekáč a v něm velkoformátové kafe pro Lenku. Hluběji v zástavbě jsme našli Sklep a v něm mléko a jogurt pro mě. Ovšem najít lavičku je v tomto městě téměř nadlidský výkon.

Našli jsme. Dokonce dvě. Ale víc jich tu prostě nemají. Pojedli jsme a zase pojedeme.

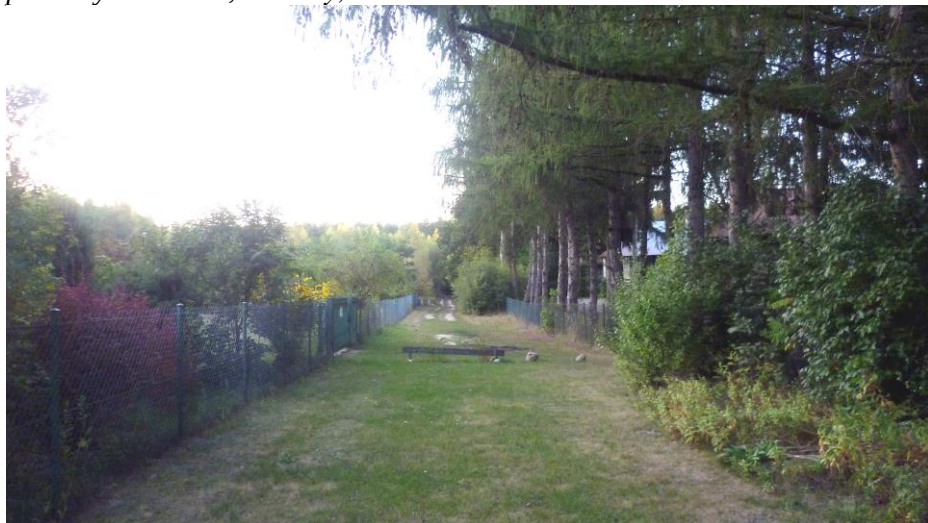
Vede odtud silnice č. 53 do Varšavy. Ale poté se nám fakt jet nechce. Teta navigace našla jinou cestu. Vydali jsme se po ní a nelitovali. Celý den jsme zašití mezi lesy, poli, a jinou vegetací, silnice jsou pěkné, hladké, a ještě je neobjevili kamiónáci. Jedeme krásnou dvacítkou a vládne pohoda. Projeli jsme spoustu vesnic a když se na displeji počítače objevil údaj 80, dospěli jsme do města Wyszkw. Chceme oběd. Je to tu rozsáhlé, a tak hledáme. Napoprvé jsme zastavili v hamburgerárně. Ale to není to pravé. Zkusíme něco jiného. Povedlo se. Kousek dál byla velmi pěkná a úplně prázdná restaurace. Oběd byl dobrý. Lenka se ho pokouší srovnávat se včerejším gurmánským zážitkem, ale tvrdí, že jde o nebe a hudební nástroj.

Popojedem. Je krásné odpoledne, nebe bez mráčku, slunce trochu připaluje a my máme vymyšlenou změnu trasy tak, bychom nejeli po hlavní a co víc, abychom skončili u vody. Teta navigace se toho chopila a skutečně nás vedla po vedlejších. Jelo se velmi dobře. A najednou bez varování skončil asfalt a jedeme po lesní cestě. Povrch je písčitý zpevněný prorostlou trávou. Rychlost pohybu klesla na 10 km/h.

Nevadí, jsme skoro u cíle. Tedy opravdu skoro. Je to tu příjemné a navigace nás neomylně vede k cíli. Zhruba po třiceti minutách jsme se našli u zavřené brány do chatové kolonie. Cesta pokračuje za ní. Brána není zamčená, a tak drze vyjíždíme. Nikoho nezajímáme a za dvě minuty jsme u druhé brány. Ta však zamčená je. Tak to je blbý. A navíc kousek za bránou je další brána do další kolonie. Na mapě je nakreslená cesta, která tohle všechno obíhá a do cíle nás zavede jinudy. Vydáváme se tam. Cestou se zbláznila navigace a chce po nás abychom jeli hned doprava, pak zase se vrátit. Pak zas

rovně a za 400 metrů doprava... Blbě je, že se nedá podle ničeho orientovat. Byli jsme vyvrženi na silnici. Tam jsme potkali paní se psem. Lenka se zeptala kudy k řece. Paní asi nepochopila a posílala nás na hlavní, má se na mysli silnice 61, po ní do města, tady myslela Wyszkow, a tam je prý řeka. Ale prý je to daleko. No tak to stačí. Poděkovali jsme jí a otočili to zpět do lesa. Mezi tím, co paní načrtla trasu k řece jsem se snažil domluvit s navigací. Ted' ukazuje v zásadě to, co bych si představoval. Prohlédl jsem si mapu a vím kam dál a kudy k cíli. Jen jsme vjeli do lesa, začala navigace zase zlobit. Nevadí, ted' vím, kam jedu. Má to zase háček. Je tu spousta chat a oplocených pozemků. A tak to přišlo, že vybrané místo u vody je oploceno a je součástí další kolonie. Už mě to opravdu zlobí. Lenka našla nějakou cestu vedoucí směrem k vodě. Dali jsme se po ní. Je to ulička mezi ploty, za nimiž jsou pozemky s chatami, záhonky, udrnkami a dalšími zahradnostmi.

Zvláštní je, že tu nikdo není. Majitelé rekreačních objektů, nejspíš Varšavané, (jako u nás Pražáci) přijedou asi později, nebo třeba až zítra. Na konci uličky je sestup k říčnímu korytu. Ne však přístup k vodě. Zaparkovali jsme kola a šli podél vody na průzkum. Každý jiným směrem. Já jsem byl neúspěšný. Po cca 100 metrech jsem dorazil k plotu za nímž měl být náš dnešní cíl. Lenka měla víc štěstí. Našla přístup do vody. Dig.

Tak tento krkolomný dlouhodobý a složitý příjezd na místo se bohatě vyplatil. Opět spíme pod širákem. Na nebi není ani mráček, se stavbou doupěte si proto nelámeme hlavu. Spíme na posekané trávě v chatové osadě (zatím bez majitelů – ti jsou v pátek stále ještě nejspíš ve Varšavě) na vyvýšeném místě s krásným výhledem na řeku. A v blízkosti voda s konečně normální teplotou. Přepřala jsem část znečištěných oděvů (zejména ponožek) a rozvěsila na blízký plot. Prostě paráda! Lek.

Voda je fajn, je dobře, že se máme kde umýt, ale teplá fakt není. Lenka tvrdí, že je teplejší než Balt, mně to tak nepřipadá. Ale co, nakonec jsme tam stejně vlezli, opláchli se, a to je důležité. A teď, co s načatým večerem? Já to vidím tak, že zůstaneme tam kde jsme. A tak se i stalo. A jsme tak lenošní, že jsme ani nic nestavěli. Jen jsme přeparkovali, šoupli ležák mezi kola, pojedli sezob, vypili sakra drahé víno (díky němu jsme přešvihli denní rozpočet),

přečetli další kapitoly z knihy a nazdar. Den byl zase pěkný, až na ten závěr s hledáním cíle etapy. Dobrou noc. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Jaseniec	41,5	1255	108	18,4	29 - 13

Ráno 24.8. sobota

Probudili jsme se do krásného rána, Nebe bez mráčku, Slunce ozařuje vše, co není ve stínu, pohled na řeku je velmi pěkný.

Je to tu fajn, ale nás čeká další pout'. Posnídali jsme, zabalili a velmi neradi toto místo opustili.

Dig.

Akorát včas. Varšavané právě dorazili...

Lek.

Jedeme vedlejšími silničkami a je tu dobře.

Projíždíme vesničkami, kde není vůbec nic, v některých jsou honosná sídla, a v jedné dokonce velký kostel. Bohužel narůstá neužitečná kilometráž. To je ta, kterou sice ujedeme, ale neposouvá nás na trase dopředu. Dalo by se to přirovnat k plachetnici křižující proti větru. Taky jede dopředu, ale víc toho najede do stran.

Přijeli jsme do města Serock. Jedeme sem jen proto, že je tu most přes řeku Narew. A když už jsme tady tak nakoupíme, posvačíme a vykoupeme se jím tu v přehradě.

Jak jsme řekli, tak jsme udělali. Zajímavé bylo to koupání. Zase jsme našli vhodné místo až po mnoha neúspěšných pokusech. Jsme u soukromého mola. Také zde je zákaz koupání a co víc i vstupu. Leč vykoupali jsme se do sytosti a ochladili se na provozní teplotu.

Bylo tu pěkně, ale jedeme dál. Čeká nás průjezd Varšavou. Vůbec se nám do toho nechce. Zvolna se k ní přibližujeme a zase přibývají neužitečné kilometry. A zase kvůli mostu. Naším směrem vede dálnice, po ní jet nemůžeme a jiný most je 15 kilometrů daleko. Takže nejedeme přímo do Varšavy, ale po jejím obvodu.

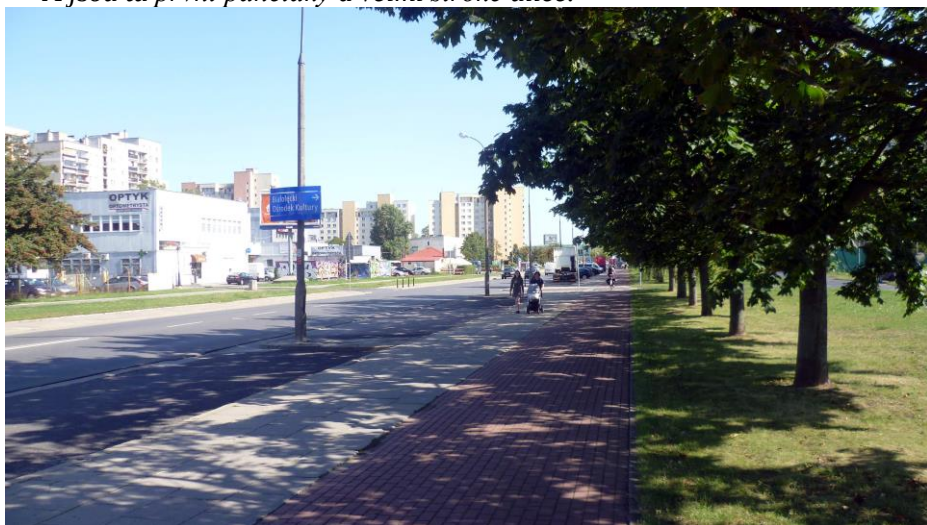
Předměstí Varšavy je velmi rozsáhlé. Asi tak jako kdyby předměstím Prahy byly Velké Popovice. Je horko, vzduch se nepohybuje, naše rychlost je na náporové chlazení nízká. V době nebezpečí, že se vypaříme se u kraje silnice objevil Sklep. Má venku slunečníky a vevnitř lednici s pivem. Dali jsme si po jednom a po ochlazení se vydali vstříc velkoměstu.

Jedeme velmi dlouho, a přitom kličkujeme tak, abychom se vyhnuli dálnici a hlavní na úrovni naší Magistrály. A už jsme zralí na odpočinek a nějaký oběd. Máme kliku právě projíždíme kolem Pizzerie. Není velká, ale tváří se velmi západně.

Dali jsme si každý jednu pizzu, pivo a zase jedeme.

A jsou tu první paneláky a velmi široké ulice.

Vejde se jim sem obousměrné tramvajové těleso, v obou směrech dva až tři silniční pruhy, široký chodník, také na obou stranách, včetně cyklostezky. Pak teprve je travnatý pás a za ním domy. Mysleli jsme si, že je to specifikum předměstí. Není tomu tak. Je to až do centra. Trochu hloupé je, že do centra nevedou žádné jiné sinice než tyto hlavní. Vše ostatní jsou jen jako obslužné k domům a obchodům. Nenavazují na sebe a nejsou většinou ani propojené. Nám naštěstí vyhovují stezky, po kterých jedeme. Právě jsme přijeli k důvodu, proč jsme objeli půl Polska a celou Varšavu. Most. Most přes Vislu. Pokud

čekáte něco famózního, až grandiózního, musím vás zklamat. Je to tu trochu širší než Vltava pod Karlovým mostem, ne však o mnoho.

A je tu podjezd pod mnoha kolejemi hlavního nádraží. A za ním je všechno jinak. Jsme na vesnici. Silnice jsou jednoproudé, chodníky úzké, nebo žádné, o cyklostezce se jim tu ani nezdálo. Podle navigace jedeme správně. Vyhnuli jsme se nejcentrálnějšímu centru a rozsáhlým předměstím opouštíme Varšavu.

Dig.

Nicméně samotnou Varšavu musím za její cyklostezky pochválit. Jsou promyšlené a až na výjimky na sebe navazují. V samotné Varšavě jsme najeli přes 30 Km na kole bez větších problémů, velkých objížděk či nutnosti octnout se na kole v hustém městském

Po dost dlouhé a nezajímavé době jsme na hlavní vedoucí z města. Už je zase široká, vedle je stezka, ale je špatně, že se změnila na dálnici a stezka končí. Podle mapy to půjde objet. Tedy se pouštíme do dobrodružství. Nejdříve se však musíme napít a ochladit. K tomu nám jistě poslouží zde stojící restaurace. Je sice Indická, ale pokud vím, Indové s pivem problém nemají, na rozdíl od občerstvoven tureckých a arabských.

Tak ano, s pivem problém neměli. My však ano. Mají zde pouze pivo Indické. No, nějak se nemůžu zbavit dojmu, že kdybych si ho uvařil v ešusu, bylo by lepší. Ale žízeň zahnalo. A možná i napořád. Protože než tohle...

Pokračujeme v cestě. Neužitečné kilometry raketově rostou. Ale jsme v klidu a tichu a projíždíme nějakou sakra drahou čtvrtí. V lese jsou tu ukryty malé hrady. Mají honosné příjezdové cesty, automatické brány, haldy kamer a jsou postaveny hluboko v pozemku, daleko od čelního plotu a brány. Ale přitom je to sem vkusně zasazeno. Zkrátka asi nějaká Dobrá adresa. Pro nás je důležité, že je tu obchod a restaurace. I ona je v dobré čtvrti, soudě podle cen. Dali jsme si jen pivo a pokračovali v cestě. Do cíle by to mělo být 15 kilometrů. Je to na pokraji zvládnutelnosti. A právě teď to začalo. Zmizel asfalt, na jeho místě je uježděný písek a celé je to v lese. Jedeme pomalu a opatrně. Mijíme zase nějakou chatovitost. Buráci odtud muzika a jsou slyšet rozdovádění mladěši. U dalšího vjezdu vartují dvě, asi tak třináctileté dívky ve stejných hnědých kraťasech a bílých tričkách. Dělá to dojem, že je tu dětský tábor a dívky drží hliďku.

Podle mapy toto území písku a borovic brzy opustíme. Mineme ještě kaskádu rybníčků a budeme na silnici. Aha, tak ne. Rybníček je jako fantastický obraz z filmu Cesta do pravěku. Je to tu nádherné.

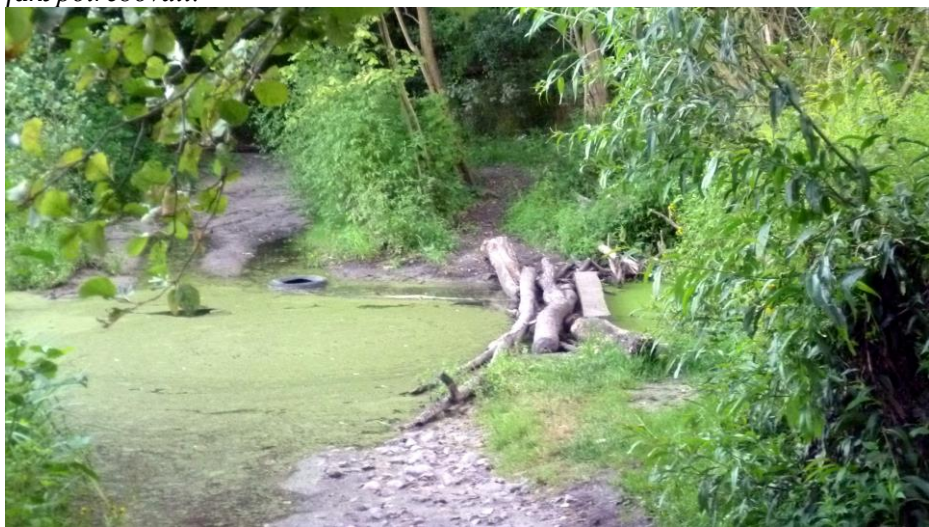

Ale neprůjezdné. Pěší průzkum ukázal, že ani dál to pro nás není. Tak to jsme fakt potřebovali.

Pískem se hrabeme zpět. Podle mapy se to dá objet.

Odbočujeme na objízdnou cestu nad táborem mlad'ochů a máme toho dost. Zajíždíme kousek bokem a končíme.

Zaparkovali jsme kola, hodili ležák mezi a věnovali se přípravám spánku. Chvilí jsme si četli a když se setmělo, začal z tábora létat ohňostroj. Pěkné zakončení dne, jen co je pravda.

Dig.

Paradoxně jsme skutečně na téma ohňostroj přes den mezi sebou vtípkovali. A skutečně jej zažíváme! Život je někdy velmi podivný....

Lek.

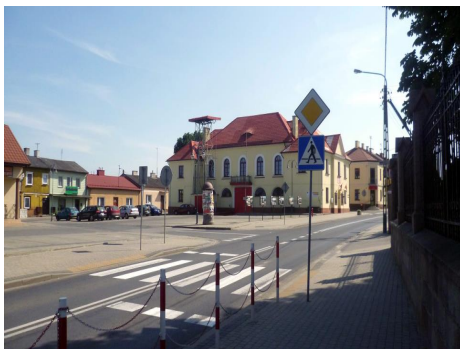
Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Mieszkowo	41,2	1382	126	19,1	32 - 13

Ráno 25.8. neděle

Probudili jsme se v sedm, uprostřed borového lesa, nad námi startují letadla z Varšavy. Snídáme, balíme a na cestu.

Opustit tento písečný ráj není jen tak. Vyžaduje to přibližně 45 minut velmi namáhavé chůze za vlečení kol sypkým materiálem. Ale jsme venku na silnici a můžeme to rozjet. Nejedeme však daleko. V mapě kreslej nějakou vodu hned u silnice. Odbočili jsme tam, zjistili, že je voda nepoužitelná a zase jsme na silnici. Výhoda je, že jsme tu sami a je to po rovině.

Po nějaké době se blížíme k hlavní. Ano, je to ta, ze které jsme včera utekli. Ale než jsme na ní dojeli, všiml jsem si sadu. Blumového sadu. Nutně jsme museli ochutnat. Jako jo, jsou dobré, bez přidání červů, ale chce to aspoň ještě 10 dnů. Tak a po osvěžení vyjždíme na hlavní. Provoz je šílený. Jedeme si po krajnici a kolem je to rozryté. Nejspíš budou silnici rozšiřovat. Na kraji odstaváku směrem do silnice jsou rozestaveny vodící tabule. Jedeme vedle nich směrem ven ze silnice. Najednou je dal někdo až nám do cesty. Brzdíme.

*Koukám do zrcátka a za námi je zrovna hustá kolona. Lenka se začíná rozjíždět. Ještě jsem na ni houknul “**Ted’ ne!**” A je tu autobus. Předkem se Lence vyhnul, ale zadek se řítí na ni. Navíc nestihla našlápnout a nemohla zabrat. Když už to vypadalo, že střetu nejde zabránit, nějak se naklonila doprava a záď autobusu ji o pár centimetrů minula. Hned poté sjíždíme na staveniště. Samozřejmě do písku. Jdeme ted’ vycházkovým krokem za neskutečné námahy. Snahou je procpat kola tímto nadělením. Podle mapy bychom měli za pár metrů odbočit doleva. Nejde to. Silnice naproti je, ale v cestě máme troje svodidla. Tak tohle neklaplo.* Dig.

Jakmile mě autobus minul o asi 10 cm něco se ve mně zaseklo. Skutečně stačilo velmi málo a už bych tyto řádky nikdy nenapsala. Málo platné, auta, nákladáky a autobusy patří na silnice a dálnice, cyklisté patří na cyklostezky. Kombinace jde pouze stěží a doporučuji ji využívat pouze ve výjimečných případech. To se ale lehce píše, mnohem hůře je dané proveditelné v praxi. Obzvláště v jižní části Polska, kdy byly v nedávné době sice dostavěny dálnice, ale tyto nemají žádnou další infrastrukturu a o cyklostezkách kolem nich se hovořit vůbec nedá. Lek.

Když jsme se konečně vybabrali z písku, jsme na okraji města. Výhodu to má v tom, že je tu obchodák. Doplnili jsme zásoby a plní víry, že někde potkáme koupací vodu vyrazili na cestu.

Po pěti kilometrech je u silnice nevelký rybníček. Sjeli jsme k němu a hle, nesmí se tu koupat. No už ale krucinál! Lenka si šla aspoň svlažit nohy, Já čekám ve stínu.

Tak, hotovo, jedeme.

Od tohoto místa to jede nějak lépe. Provoz je menší, trochu se to tu vlní, slunce připaluje, máme vše, co pro jízdu potřebujeme.

Za deset kilometrů vjíždíme zase do nějaké díry. Podle mapy je vpravo od silnice nějaká voda. Lenka ji moc chce, a tak manévrujeme k ní. A není tu jen, sice udržovaný, ale poněkud zelený rybníček, ale také sportovní areál s plaveckým bazénem. Dobrá, půjdeme se odhnusit a trochu protáhnout tělo do bazénu. Dig.

Všechno to bylo velmi luxusní. Zde jsem (samozřejmě kromě pořádné sprchy) okusila i chladné vody bazénu. Slunce totiž peče už pátý den a voda je super. Lek.

Paní pokladní ubytovala naše kola do služebních prostorů a my jsme se hodinu oddávali vodě a odpočinku. To celé za 6 zlotých. Ano, čtete správně. Návštěva bazénu je stejně drahá jako průměrné pivo. To jsme si vyzkoušeli hned na náměstí při odjezdu. Teda ale ti týpci kolem... No, raději popojedem.

Pokračujeme v jízdě. Jsou dvě hodiny, slunce je vysoko na bezmračné obloze, A jede se nějak podstatně lépe.

Za dvacet kilometrů zastavujeme, protože tu mají dobře vypadající restauraci. A ukázalo se, že nejen vypadající. Je klimatizovaná, Obsluhuje tu

příjemná paní, a to celkem svižně, Jídlo mají velmi dobré, krásně se jim tu odpočívá.

Tak a zase na cestu. Pokud to jde a je to účelné, používáme stezky. Sice se tu o ně snažili, ale není to nic okouzujícího. Většinou mají jako povrch zámkovou dlažbu. Ale je to tu už nějaký ten pátek a dlažba, jak známo potřebuje tu a tam údržbu. Tady již dlouho nebylo ani tu, ani tam. A tak při jednom z nájezdů na takovéto požehnání Lenka nezvládla tolik dobrodiní najednou a najela do plotu. Ne nijak rychle ale zato s razancí nosorožce. Když se nám podařilo kolo oddělit od plotu, zjistili jsme, že se dá mnohem snáze poškodit plot než Lenka a její stroj. A protože si to užila málo, vyzkoušela si, že není dobrý nápad pokusit se najet na třicentimetrový obrubník u zastávky autobusu téměř rovnoběžně. Tentokrát to ustála, jen se trochu lekla. Dig.

Těch zákrut, nájezdů a přejezdů již bylo trochu příliš tak tam ode mě mají navštívenku v podobě mírné prohloubeniny plotu...

Lek.

Jedeme krásným odpolednem, až jsme dospěli k názoru, že by to pro dnešek stačilo. Podle mapy jsme našli vodní plochu u nějaké vesnice a zajeli k ní. Teda ale fakt paráda. Vede sem místní promenáda, ale ta končí spolu s koncem asfaltové cesty. Pak už je jen travnatý rovný břeh, kam chodí jen rybáři. A právě tady je plac pro nás.

Zaparkovali jsme, hodili ležák mezi kola a pro dnešek konec. Dig.

Opět spánek pod širákem. Je tu krásně, procházející lidé se na nás usmívají a zdraví nás, a tak si čteme, zobeme mňamky a usosáváme. Hned jak padla tma, padli jsme i my. Dobrou noc. Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Drzevica	41,3	1471	90	18,1	32 - 16

Ráno 26.8. pondělí

Probouzíme se do nádherného rána. Jediné minus je, že sem doléhá rámus z hlavní silnice. Jinak to tu nemá závadu.

Snídáme, balíme, odjíždíme.

Vracíme se na silnici 728. Nějak se nejede úplně dobře.

Je tu víc kopců a mnohem víc blbů, kteří dělají, že tu nejsme. Po třiceti ne úplně příjemných kilometrech zastavujeme v městečku Konskie. Dáváme standardní svačinku jogurt, mléko a kafe. Jsou tu malé odlišnosti. Není to jogurt ale pudink, mléko zatím mlékem je a káva je turecká. Během odpočinku porovnáváme poznatky o vzorku Polska, který jsme měli možnost poznat. Tentokrát jde o víru a pánbíčáření. Ano, Polsko je zemí, kde se o náboženství sále ještě dbá. Poláci jsou hrdi na bývalého papeže a kde to jen trochu jde, je připomínán. Dost si potrpí na křesťanskou symboliku. Třeba kostely mají méně okázalé než u nás, zato jsou v perfektním stavu. Drobné sakrální stavby jako třeba kapličky u silnic jsou často přepychové. My jsme tu v období nějakého svátku, kdy všechno, co připomíná víru je ozdobeno.

Netušíme však o co jde (ani po příjezdu domů se mi to nepodařilo jistit). Bude to však něco velkého, protože nás takto ozdobené záležitosti provázejí celou cestu od severu k jihu. Navíc jsme zjistili, že s tím náboženstvím už to také není tak horké, jako třeba před deseti lety. Nejspíš za to může obměna generace. Tak to jen tak, když tu stojíme.

Po odpočinku jedeme. Celou cestu nám vydláždili a prohlásil to za cyklostezku. Jede se po tom přijatelně. A za několik kilometrů je vlevo od silnice voda. A ne lecjaká. Tohle je něco jako Lhota u Brandýsa. Písečné pláže, halda stánků a restaurací, spousta ubytovacích zařízení, prostě ráj.

Trochu bych řekl, že to tu vypadá jako v Rimini. Jmenuje se to Sielpia Wielka. Velmi se nám tu líbí. Až tak, že jsme jim tu vypili dvě piva, dali oběd

Placek po węgiersku	19zł
(z placku a gulaszem podawanym z sosem - dodatkowy)	
Kebab na frytkach	17zł
(z kebabu a ketchupem a sosem - dodatkowy, frytka, polskob)	
Udko z kureczaka	16zł
(z frytki lub ziemniaki, zestaw sarrilow)	
Mielony	16zł
(z frytki lub ziemniaki, zestaw sarrilow)	
Gotówki	16zł
(ziemniaki)	
Spaghetti	16zł
(z sosem bolońskim, posypane serem)	
Kluski śląskie z gulaszem	15zł
Kopytka z gulaszem	13zł
Pierogi z mięsem i kapustą	12zł
Pierogi ruskie	12zł

a 2x se vykoupli. Kolem poledne je teplota 33°C. Vůbec se nám do toho vedra nechce. Ale stojíme tu už nějak dlouho.

Na silnici je to jak na tálu od kamen. Zespoda horko, svrchu vedro, vzduch se hýbe velmi málo. Nějakou dobu jedeme po hlavní a pak je tu odbočka a jsme v jiném světě. Kamióny tu sice jezdí, ale podstatně méně a osobáky pomaleji. Co je však nepříjemné, jsou tu kopce. Naštěstí fungují obousměrně. To, na co se vyškrabem nahoru, na druhé straně sjedeme dolů.

Zastavili jsme v nějaké vesnici. Pozoruhodná je tím, že tu mají Sklep. Potřebujeme dokoupit vodu do zásob, a na jízdu pivo. Již v krámě se k nám hlásil velmi bodrý mužik a moc se chtěl družít. Přistoupili jsme na to. Škoda, že máme málo najeto. Tohle má naději na nocleh u něj a družení se do úplného vypití jeho zásob. Takhle jsme si popovídali, nebo jinak, popovídal si on, já jen reaguji na kontrolní otázky. Je však pravda, že kdybych s ním takto hovořil ještě tak dvě hodiny, mám za to, že bych spustil po jeho.

Jedeme dál. Pořád jsou tu kopce, naštěstí nulový provoz. Ale také vedro na padnutí. Na palubě mi to ukazuje 38° C.

Musíme zastavit ještě v jednom Sklepě. V tom předešlém neměli chleba. A tak při každém průjezdu vesničkami koukáme, kde bychom nějaký našli. Po dlouhých horkých kilometrech máme. Je tu náves, které vévodí malá betonová

kostka. A to není Sklep, je to knihovna. Okolo je slezlá omladina. Tak dobře, tohle zrovna nehledáme. Ale u silnice kudy chceme odjet Sklep je. A Mají chleba i plechovkové pivo. Před krámkem je lavička, za lavičkou plůtek, za plůtkem dva stoly s lavicemi a okolo nich snad všichni chlapi z okolí. Každou chvíli z této romantické zahrádky někdo vyjde, dojde do krámku a vrátí se s něčím k pití. Většinou s pivem.

Ze silnice sem dolehl kravál nějakého vytuněného motoru. Vzápětí u druhého plůtku smykem přistálo BMW. Ještě nestihl zhasnout motor a z vozu vyběhl mladšas. Namířil si to do krámku a pak zcela klidně a zvolna na zahrádku. Podle toho, jak přesně sem vůz umístí soudím, že to tahle dělá často. Gratuluju si k tomu, že parkujeme na druhé straně uličky. Tam co přistál nemohl ze silnice vidět.

Dopili jsme pivo a jedeme.

Denní kilometráž už máme, chce to nějaký nocleh. Já ho mám na mapě vyhlédnutý. Bude u vody. Tato dnešní poslední část je velmi namáhavá. Došlo to tak daleko, že kola do kopců i vodíme. A je to tu. Odbočujeme z trasy a jedeme k vodě. A hele, koupaliště. Zajeli jsme tam a po průzkumu usoudili, že na noc to nebude. Objeli jsme vodu z druhé strany a nocleh máme. Ještě jsme se vykoukali, přečetli kapitoly z knihy a po setmění zvadli. Dobrou noc. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
zalew Bolmin	52,4	1564	92,6	20,5	39 - 15

Ráno 27.8. úterý

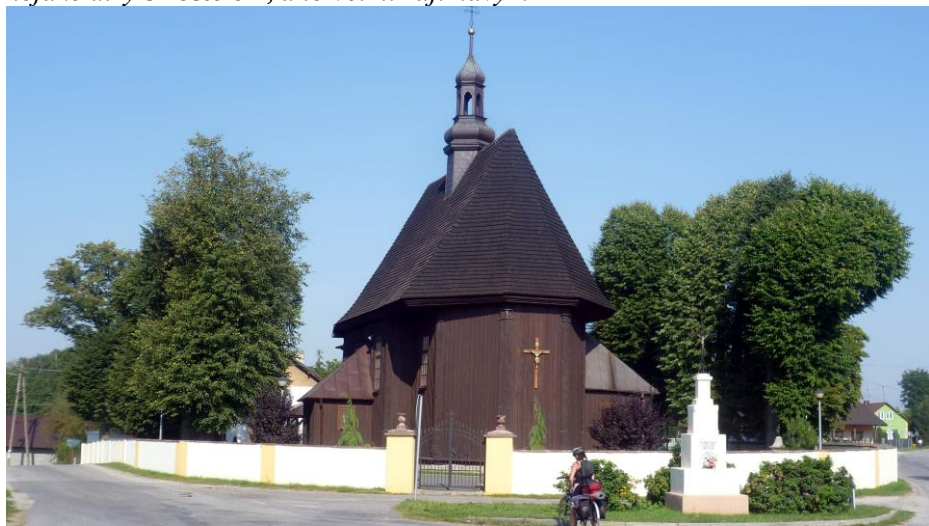
Teda to je to ale dneska, tím nejzajímavějším, co je na ženský, ke zdi. Blbě se mi vstávalo, čaj byl málo čajovej, pečivo málo pečivové a další události mě taky vytáčely.

Při pokusu o odjezd jsem zjistil, že vepředu stojím na ráfku. Fakt jsem podrážděn! Dobře, vyměnit duši není problém. Jenomže abych mohl sundat kolo, musím odpojit generátor. A to nejde. Je to celé nějaké zapečené. Nejspíš to souvisí se sežehnutým konektorem pro nabíjení telefonu. Rozebrání a oprava trvá přes hodinu. Nicméně opravy proběhly zdárně, můžeme odjet.

Mezi tím se udělalo vedro. Jede se úplně blbě. Kromě toho jim tu nezbylo na asfalt, a tak nejprůkřejší kopec zdoláváme po kamení a písku, přičemž kola potupně tlačíme.

Jen jsme to zdolali, je tu hlavní a s ní provoz. Nějak jsme to vydrželi až do nějaké díry s kostelem, a to velmi zajímavým

a se Sklepem. Tam klasika – mléko, jogurt, kafe a ostatní.

Je strašné vedro. Pokračujeme po silnici 728. Zanedlouho se oddělila od hlavní, Provoz se zmírnil, jelo se dobře.

Po přibližně 15ti kilometrech jsme zase na dálnici. Podle mapy souběžně s ní vede malá silnice. Je to opravdu tak. Najet na ní byl trochu oříšek, ale už po ní jedeme. Pálí slunce, silnice je horká, a je hlavně do kopce. Teda takhle závatnej postup jsem nečekal. A abychom si užili zbytečných kilometrů, je přibližně každé dva kilometry přes dálnici most. Začíná vždy náspem

stoupajícím z výškové úrovně dálnice a v nejvyšším bodě překonává dálnici, aby vzápětí zase asi na 300 metrech klesl na úroveň dálnice. A protože nejspíš ušetřili za mostová pole, kudy by mohla být vedena naše silnice, vede vždy tak, že před mostem uhýbá doprava, chvíli vede souběžně s náspem a když je výškově srovnána se začátkem náspu, je tu ostrá levá a křižovatka. Tu přejíždíme rovně a pak ostrá levá, následuje jízda podél náspu zpět až k dálnici, tam ostrá pravá a zase dva kilometry do kopce podél dálnice. Jede to pomalu, blbě a vyčerpává to. Do toho všeho Lenka píchla. Naštěstí přední kolo. Protože všude kolem je na padnutí a slunce nemilosrdně připaluje, bylo nutné dovést poškozené kolo značný kus k nejbližšímu stínu. Oprava samotná proběhla celkem hladce, a tak jsme schopni za dvacet minut pokračovat v jízdě.

Dig.

Digovi šla oprava píchlé duše jako po másle (dalo by se soudit, že už o tom v minulosti slyšel, a co víc, někde to u někoho někdy možná i viděl – ha ha) děkuji!

Lek.

GRRRRR! Máš za co. Takový vedro!!

Na mapě jsme si vybrali vesnici Wodzislaw, kde jsou nakresleny vodní plochy. Jedna pravidelně hranatá, druhá vypadá jako kaskáda rybníků. Zkusíme tu hranatou. To bude lidské dílo, a tedy šance se vykoupat. Po další strastiplné cestě jsme konečně ve vesnici. A už jsme u vodního díla. Ano, je přesně hranaté a je to dešťová retence vod z dálnice. Teď téměř prázdná a smrdutá. Hmm, tak nic. Otočili jsme to a jeli na druhou stranu ke kaskádě rybníků. Je to docela daleko. A na místě samém? Mezi silnicí a vodou stojí

budova technické kontroly vozidel a za ní je neprostupné roští. K vodě se nedá dostat. Vracíme se na trasu. Vedro je čím dál větší. Dojeli jsme do další vesnice. Tady je to jinak. Dálnice je vedena po mostě přes vedlejší a křížení naší stezky je tak, že sjíždíme dolů, křížíme vedlejší a jedeme nahoru. Taky žádná výhra, ale aspoň nenarůstají kilometry.

V téhle vesnici jsme vyhledali Sklep a v jeho stinném altánku dali pivo. Studené a orosené. Asi po půl hodině odpočinku pokračujeme vedrem dál.

Po dalších kilometrech stezka končí nájezdem na dálnici. Ta se zúžila, přestala mít kolem sebe svodidla a auta tu lehce zpomalují. Jet po tomhle? Opravdu nehezka představa. Naštěstí je tu další vesnice a z ní odbočka doleva. Aspoň kousek pojedeme po normální silnici. A osud tomu chtěl, že také po úplně nové silnici. Že si není nač stěžovat? Ale je. Silnice sice je úplně nová, je však tak moc do kopce, že musíme jít vedrem pěšky. Je to strašný záhul.

Za velmi dlouho jsme nahoře. A samozřejmě notný kus od dálnice, co už teď není dálnice, ale má nejpřímější, a vlastně jediný směr na Krakov. Všechny ostatní silnice jsou napříč, jen tu a tam jsou naprosto nesmyslně propojeny. A teď se svezeme. A víc než 4 kilometry. A na konci je městečko s vodní plochou, Ksiaż Wielki.

Krásně jsme se svezli, ale voda je zase prašivá. Vlastně to vypadá jako sádka.

Dobře, nedávají nám jinou možnost. Pojedeme se ochladit do hospody. Na mapě dvě vidím, tak se k jedné vydáme.

Za chvíli stojíme před podnikem. Je to hotel a jmenuje se Zameczek. A připadá mi, že celý dnešní rozpočet padne na dýško pro vrátného. Naštěstí tomu tak není. Podnik je velmi pěkný a ceny normální. Dali jsme si

obědovečeři, odpočinuli si,

ochladili se (oplyvá to tu klimatizací) a místní toalety použili jako koupelnu. A jsme schopni další jízdy. Jediná potíž je v silnici. Pořád je to ta hlavní, co se jmenuje E77.

Vypadá to dobře, naším směrem je odstavák. Jedeme kousek dolů, pak zas nahoru a odstavák končí. To je blbě. A teď provedla Lenka nepochopitelný manévr. V okamžiku, kdy nic nejelo přejela do protisměru, kde odstavák je. Já pokračuju dál. Jsem skálopevně přesvědčen, že tohle není případ jako na silnici před čtyřmi dny, kde byl odstavák přímo určen pro cyklisty a čas o čau se objevil na opačné straně silnice. Ty byly značené a přejíždělo se po přechodu.

Silnice se rozšířila a naším směrem jsou dva pruhy. Ne však odstavák. Na druhou stranu je to tu z kopce. Nevidím však Lenku. Čekal jsem, že na svůj přehmat přijde a vrátí se sem. OK, je tu odbočka, počkám na ni. Dig.

Jakmile jsem zmerčila dálnici BEZ jakéhokoliv odstavného pruhu s burácejícím provozem vpravo i vlevo, něco se ve mě zaseklo a odbočila na polní cestu BEZ jakéhokoliv provozu. Vždy je něco za něco. Na silnici se pohybuješ rychle ale s rizikem srážky s jiným dopravním prostředkem, na polní cestě toto riziko sice není, ale tvůj pohyb se rapidně zpomalí. A v mém případě dokonce i polní cesta skončila a já se ocitla UPROSTŘED pole. V tomto rozpoložení mi zavolal Dig. Naštěstí jsme oba měli dost

inteligence nato se rozumně domluvit, jak danou situaci řešit. Vysvětlil mi, kde se nachází a domluvili jsme se, že až se z těch polí vyhrabu, budu jej následovat. Lek.

Za více než půl hodiny jsem zavolał Lence, kde že je. Odpověď mě trochu překvapila, protože jsem se dozvěděl, že na poli. Sakra, copak je traktor? Dali jsme si sraz u vjezdové cedule do města Miechów. Je trochu dál, ale to dáme. Já se pouštím provozem s chmurnou představou stálého uhýbání autům. Než jsem to domyslel, je tu vedle stezka.

No to je úleva. A tak si to štráduju samozřejmě nahoru. Pak zase kousek odstávkem, dále stezkou vedle silnice naproti, prostě jak u dydytů.

Až jsem se objevil u automatické meteorologické stanice s kupolovitým radarem. A stezkám je konec. Odtud je dál odstavák. Ale co je důležitější, je DOLŮ. A tak nechávám na přírodě a jejích zákonech, aby mě svezla.

Jede to skvostně. Projel jsem kolem vjezdové cedule. Tak tady čekat nebudu je to tu otřesné a není se kam posadit, jezděj tu auta a vůbec. Proletěl jsem kruhák a zbrzdil mě protikopec. Na jeho sestupné straně je křižovatka a směrem doprava je centrum. Zastavil jsem a zavolał instrukce Lence. Ta se svěřila, že je zase na E77 a jede za mnou.

Dojel jsem do centra ke klášteru. Zrovna odbíjelo šest hodin a pak šla zvonkohra. Hned na to jsem provedl průzkum náměstí a okolí. A co byste řekli? Oni tu nemají hospodu! Zavolał jsem Lence poslední instrukce na přiblížení a pak se téměř hodinu zabýval průzkumem a tím, co dál. Dig.

Jela jsem dle instrukcí, najela na bývalou dálnici, zapřela se a přešla její kus bez odstavného pruhu. Jednalo se o cca 2,5-3 km cesty. Dál již existovaly buď odstavné pruhy nebo na levé či pravé straně cyklostezky, které jsem s úlevou využívala. Několikrát jsme si v mezidobí volali, ono najít se uprostřed Polska není jen tak. Je naštěstí pozdní odpoledne a tma je ještě daleko. Jsem konečně v cíli na náměstí a s úlevou Diga vidím...

Lek.

Lenka přijíždí. Je lehce přehotovělá a velmi mnoho chce pivo. Vydali jsme se hledat hospodu na druhou stranu od mého předešlého průzkumu. Zase ne. Zastavili jsme a podrobili mapu důkladnému zkoumání. A výsledek? Ti pitomci tu žádnou hospodu nemají. (Chudák, zatímco na mě čekal nemohl si dát ani pivo... Lek.) Zato je tu posilovna, několik obchodů, celkem hodně bankomatů, prostě špatně. No nic, pojedeme kousek po trase a snad něco najdeme.

Jedeme krásnou prázdnou okreskou, s poměrně hustou zástavbou. A pořád nic, Ani hospoda, ani krámek. Ted' jdeme podél kolejí. Projeli jsme celou jednu vlakovou zastávku a nic. Copak se tu nejl? A co víc, nechlastá?!

Ale nakonec ano. Malinký Sklep, uvnitř klimatizovaný a v něm v lednici pivo. Jedno jsme dali hned, druhé je na večer. A ted' hledáme nocleh. Je to tu úplně pitomý. Stromů málo a když už nějaké, je to velmi do kopce. Pomalu jedeme, začíná se šerit. A jsme zase na E77. Ale je tu křižovatka z ní odbočka doleva a v dáli příslib lesa. A jedeme z kopce. No krása. Chvíli jsme pokračovali údolím a je to tu. Nezřetelná odbočka mezi stromy. Za nimi políčko, pěkně sklizené, krásně rovné, tak tady. Dig.

Máme rozestavěno na noc, přečetli jsme poslední kapitolu z knížky, vychrupli večerní pivo a dobrou. Dig ještě navrhuje postavit pro jistotu doupě. Zkoumá oblohu a dochází k závěru, že dnes nějaká voda z nebe bude. Sebrali jsme zbytek sil a dali se do stavění. Dneska to bylo fakt náročný. Jednalo se o bez diskuse o nejnáročnější den Expedice.

Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Szczepanowice	56,7	1654	89,9	16,4	-

Ráno 28.8. středa

Ráno bylo poklidné a pohodové. Kolem je trochu mokro a na plachtě se třeptají kapky rosy. Než jsme se připravili na jízdu vylezlo slunce a začalo pálit.

Odjíždíme po vedlejších silničkách, jak jen to jde. Bohužel najíždíme neužitečné kilometry. Navzdory tomu se jede dobře. Jen je horko. Zvolna se přibližujeme ke Krakovu. Zastavili jsme ve Sklepě na mléko, jogurt a náhradu kávy.

A jedeme dál. Kopírujeme koryto nějakého potoka. Je to tu schované pod stromy, Kolem je chládek, jede se skvostně. Lenka začala cosi halekat. Na vhodném místě jsem zastavil a nechal si přeříkat o co jde. Ono vůbec je s Lenkou řeč jak s kozou na ledě. Vůbec nemá znělý hlas, ani sykavky, ani nic, co by zvýšilo srozumitelnost jejích slov. Kromě toho má tu nectnost, že první tři písmena vysloví pěkně nahlas a většinou je jim rozumět, ale pak následuje Fade out 70%. To je zvukařský výraz pro potlačení zvuku s indexem poklesu. Následkem toho je její řeč nesrozumitelná. Při požadavku Repeat sice začne mluvit pomalu, výrazně a srozumitelně, ale zase hovoří tak potichu, že jí zase není rozumět. Budeme muset zamakat na jízdní konverzaci kdy hlasem, dikcí a zvýrazňováním některých slov maximálně pomůžeme srozumitelnosti sdělení.

Dig.

Moc hezký. Asi začnu řvát, aby mě bylo slyšet ha ha. Starého pejska novým kouskům – doplň si sám...

Lek.

To snad ani nemusíš. Je jenom potřeba si uvědomit, že za jízdy nám trochu fouká do uší, a kolem je dopravní a jiný hluk, což znemožňuje běžné slyšení. Také já, když za jízdy hovořím, zvyšuji hlasitost, a to velmi znatelně. Záleží na kraválu kolem a úhlu natočení posluchače.

Zastavili jsme a zameněvovali ke krámku. Kromě kafe tady také dělají jednoduchá jídla. Třeba bramboráky. Sice netuším jak a čím Lenka paní prodavačku a možná i majitelku očarovala, ale dostali jsme jako pozornost podniku každý jeden bramboráček. A nutno poznamenat že opravdu dobrý.

Dig.

Byla jsem na ni slušná, a i se svým neznělým hlasem jsem se domluvila...

Lek.

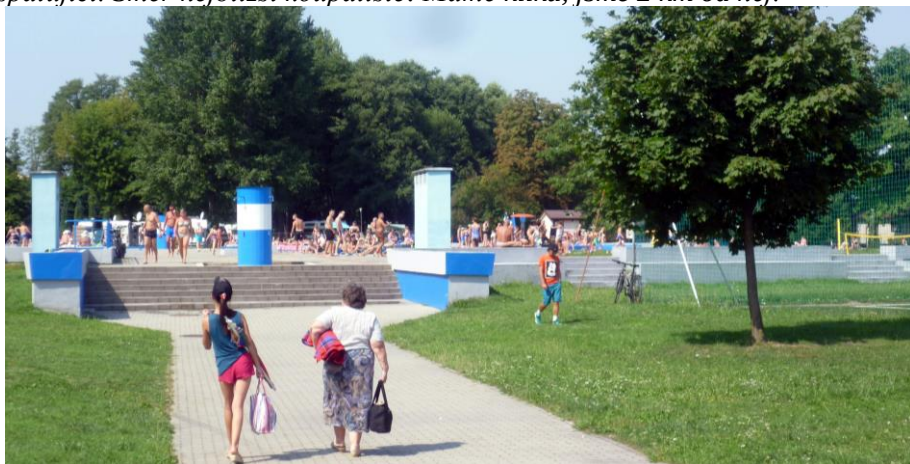
To se ti to domlouvá v klidu a bez kraválu kolem.

Tak co s tím Krakovem? Furt se nějak nepřibližuje. A je to tu. Zase nás nutěj jet po E77. Je to pitomé, ale jiná silnice do města nevede. Provoz je tu nechutný, horko na padnutí, řidiči jsou jak umanutí, jede se pěkně blbě. Stezky okolo jsou v otřesném stavu následkem čehož se prudce snížila přejezdová rychlost. A před vjezdem do Krakova ve mně vzplanuly saze. Tak, a jedu po silnici a nikomu neuhybám! Když jste si pánové a dámy stejně jako u nás, vyřvali, že cyklista je řidič, pak máte smůlu. Celá šířka pruhu je stejně moje jako kamiónu, o ostatních ani nemluví. Takže střed jízdního pruhu a letím s ostatními kopcem dolů. A letím asi rychle, protože mně přestali předjíždět a co víc, nechávali si za mnou odstup.

Proletěl jsem kolem cedule Krakov. Rychlou jízdou jsem trochu přichlazen, ale kolonou přede mnou zase dohrátý.

Nevadí je tu chodník. Starý a rozbitý s lampami uprostřed, ale jet se dá. Za okamžik jsme předjeli celou kolonu a zastavili. Tady ve městě je vedro přímo spalující. Směr nejbližší koupaliště! Máme kliku, jsme 2 km od něj.

Prokličkovali jsme k němu a nejdříve sprcha a lehké praní. Pak koupání. Mám dojem, že jsem nejméně o 3 kg lehčí, a navíc mám nějak pružnější kůži. A koupeli jsem se konečně dostal na provozní teplotu. Ochlazením. S čím mě neskutečně serou, nemají tu pivo. Jenom nějaké předražené sladkosti. Jsa vyprání, osvěženi a odhnusněni, jedeme kamkoliv kde nám pivo nalejou.

Za dva kilometry zastavujeme v pizzerii. Ceny tu velmi intenzivně připomínají drahotu. Je 13 hodin, vedro je neskutečné. Dáváme se tedy pivo a odpočíváme.

Selekcja win z wybranych regionów Włoch

Wino domu białe, czerwone
 8 zł / 120 ml
 30 zł / 500 ml
 55 zł / 1 l

Prosecco Treviso DOC "Undici" Extra Dry
 11 zł / 120 ml
 55 zł / 750 ml

Friuli- Wenecja Julijska
San Martin
Traminer Aromatico Friuli DOC Grave 11 zł / 55 zł

Piemont
Azienda Agricola Icardi, Moscato d'Asti 71 zł
Azienda Agricola Icardi, Brachetto Sursi Vigin 70 zł
Barbera d'Asti 70 zł

Toskania
Tenuta di Bibbiano, Chianti Classico 15 zł* / 71 zł

Marche
Vini Centanni, Offida Passerina DOCG Organic 73 zł
Vini Centanni, Rosso Piceno DOC Organic 61 zł

Lacjum
Epicuro Vermentino 57 zł

Kampania
Epicuro, Falanghina 13 zł / 61 zł
Epicuro, Aglianico 14 zł* / 65 zł

Sycylia
Epicuro Nero d'Avola 55 zł

Veneto- Wenecja Euganejska
San' Antonio Scia, Garganega e Chardonnay Monte del Fra, Custoza DOC 55 zł
Monte del Fra, Bardolino Chiaretto DOC 11 zł* / 55 zł
Monte del Fra, Bardolino DOC 55 zł
Bardolino Classico DOC 71 zł
Vitpoliceella Classico DOC 225 zł
Amarone della Valpolicella DOC 72 zł
San' Antonio Scia, Corvina 72 zł

Emilia- Romagna
Balducci, Albana di Romagna 10 zł / 48 zł
Balducci, Cagnina di Romagna 10 zł* / 48 zł

Abruzja
Podere Castorani, Trebbiano d'Abruzzo DOC 61 zł
Epicuro, Pinot Grigio 52 zł
Epicuro, Montepulciano d'Abruzzo 52 zł

Apulia
Vareogione Vigne & Vini 12e Mezzo, Malvasia del Salento IGP 57 zł
12e Mezzo, Rosato del Salento IGP 57 zł
12e Mezzo, Negroamaro del Salento IGP 57 zł
Primitivo Del Salento IGP 57 zł

ENOTEKA PERGAMIN
 RESTAURACJA I KIEP Z WINAMI
 W DOMU WITA STOWIECA

Trattoria
 Pergamin - Wyki
 pizza & pasta

Do navigace jsem zadal, že chceme to nejcentrálnější centrum. Ta se tváří že to pochopila, a tak jsme dopili a neskutečným vedrem se vydali k cíli.

Cestou se přihodila drobná epizodka s Lenčinou bagází, ale to vám popíše ona. Ode mne by to nemělo ten správný říz. Dig.

Epizodka se má následovně. Na místní plovárně po nás chtěli celodenní vstup 17 zlotých na osobu. Ačkoli jsme argumentovali tím, že chceme pouze na hodinu. Nu což. Tak jsem kromě sebe vydrhla i špinavé prádlo a rozvěsila jej za gumicuky na spacák, aby se usušilo. Kromě ponožek se tentokrát jednalo i o spodní prádlo a cyklistický oděv. Po drncání na cyklostezkách se gumicuky uvolnily a batoh s celým sušicím se obsahem se sesul na zadní kolo. Kolo samozřejmě nejelo a já hledala příčinu. Vpředu! Podívat se dozadu mě nenapadlo.... Dig mě správně nesměroval já upravila svou sušičku. Podotýkám žádný ze svršků jsem neztratila a jedeme dál. Lek.

Dojeli jsme do centra. Každá dlažební kostka, či historická cihla sálá vedrem. Ano, mají to tu velmi pěkné. Přirovnal bych to k o dost většímu Staromáku. Fakt pěkné. Jen je tu moc turistů. Dig.

Zde napíšu – škoda – byli jsme již docela unaveni, bylo vedro a neměli jsme dát kam kola. Jinak centrum Krakova rozhodně stojí za delší prohlídku v klidu. Snad se sem ještě podívám. Lek.

Pokochali jsme se a teď k poslední polské atrakci, Wieliczka a její solné doly. Zde odtud je to 12 kilometrů, je půl třetí, to dáme.

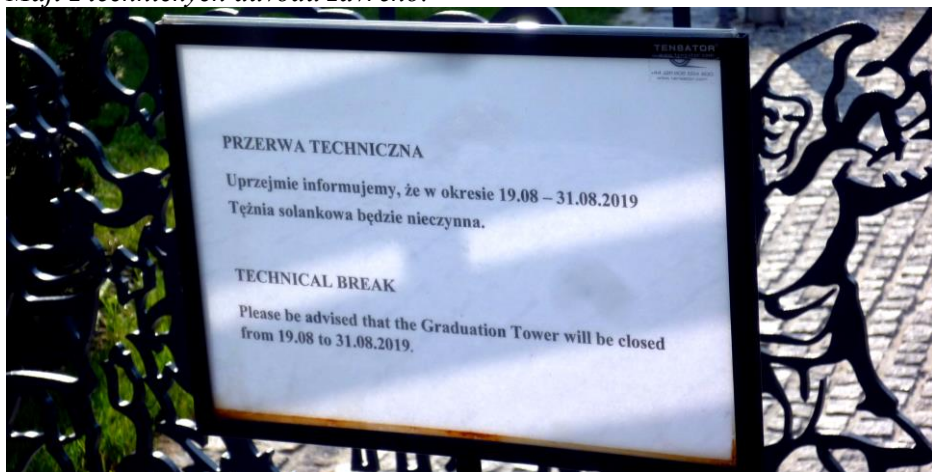
Opouštíme město. Já si drze vymáhám svoje místo na silnici. Kupodivu to funguje. Jedu však velmi opatrně, protože jsou tu tramvajové koleje. Přijíždím ke křižovatce tvaru Y, kde koleje vedou rovně, ale i odbočují. Avšak pod úplně pitomým úhlem. Musím kousek do křižovatky doprava a pak levá zpátky, abych měl vůči kolejím správný úhel. Přesto mi to uklouzlo. Naštěstí nijak dramaticky, a tak jsem pokračoval v jízdě na další křižovatku. Tady svítí červená. Využívám toho ke kontrole, jak daleko za mnou je Lenka. Nevidím ji. Tak to je špatně. Vystrkal jsem Mašinku na chodník a pěšky se vydal zpět.

Lenku jsem našel v té Y křižovatce, jak se zvedá z kostek a snaží se dostat mimo silnici i s kolem. Aha, úhel se nepodařilo nastavit. No, stává se to i ostršílenějším.

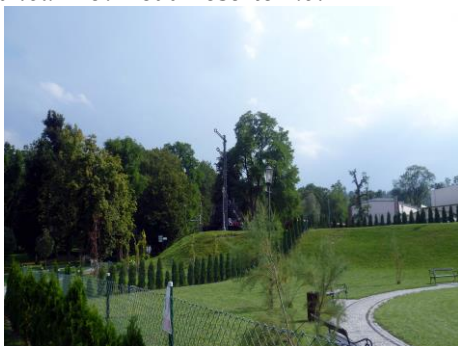
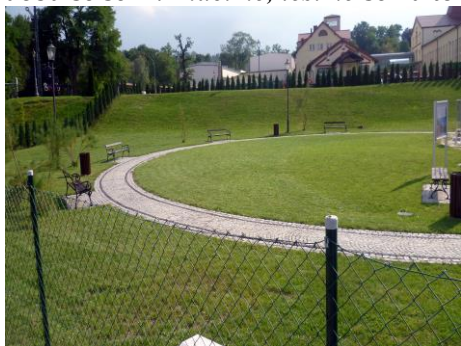
Proběhla kontrola. Lenka je trochu potlučená a dost odřená, ale schopná další jízdy. Srovnali jsme bagáž a jedeme dál.

Cesta je otřesná. Jedeme vedle silnice E7. Provoz jak na dvou Václavákách, cesty vedle rozbité, vedro na chcípnutí, rychlost přejezdu do 12ti km/h. Prostě hrozný. A k dovršení kopec nahoru. Prudký a po šotolině s pískem na podkladě bývalého betonu. Kola nahoru nechtějí, zato boty výjimečně skvěle kloužou.

Jsmo nahoře. Jazyk na vestě, síla akorát na to vyslovit jedno "vyjmenované slovo". Pak byl zase asphalt, ale lépe se nejelo. Kromě vedra jsou tu kopce. Příkré a dlouhé. A pak sjezd do centra a jsme tu. A je tu další důvod k nasrání. Mají z technických důvodů zavřeno.

Tak a tím si to Poláci u mě definitivně polepili. Mrchy špatný! Takovou dobu se sem trmácíme, těšíme se na to a teď nic? Teda neserte mě!

Jedeme do hospody. Během posledních minut se poněkud pozměnily poměry na obloze. Žene se sem temné fialovo. Tu a tam z něj vypadne rámus. Aha, takže chceme hospodu s krytím pro nás i pro kola. Na druhý pokus ji máme. A navíc jsme si na ukrácení čekání dali Guláš s plackami (po Polsku). Ano, velmi dobré. Mezi tím se spustila průtrž mračen

s nějakými těmi blesky a hromy. Což nás nutí zde setrvat poněkud déle.

Kontrola navigace. Do Ostravy na nádraží je to odtud 165 kilometrů. To jsou dva přejezdové dny. To samo osobě není žádný problém. Ale pole meteoradarů pro široké okolí to vypadá na změnu počasí. Z neskutečného pařáku na deštivo a chladno. Zvažujeme návrat do Krakova a odtud vlak. Dig.

Jsmo docela našťvaní, jeli jsme sem zbytečně. Oběd jsme si mohli dát klidně v Krakově.... Kam se podívám je po lijáku mokro a představa přejíždění dálnice na kole mě, zvláště v tomto počasí, vůbec neláká. Jsem rozhodnutá. Vrátime se zpět do Krakova na hlavní nádraží a odjedeme prvním rychlíkem, který umožňuje přepravit kola domů. Krakov je velká mezinárodní stanice, nicméně potvrzujeme si naši teorii i v mobilu a skutečně o půl jedenácté večer by měl jet rychlík vypravený z Varšavy přímo do Prahy s možností převozu kol.

Lek.

Lenka nadráždila telefon a zjistila, že spoj Krakov – Praha jede ve 23 a něco. To dáme. Času je dost a trmácet se 165 kilometrů do Ostravy na vlastně ten samý vlak jen o dva dny později také není nejchytřejší, takže je to jasné.

Bouřka skončila, z nebe jen lehce kape, směr Krakov hajdy vpřed! A jedeme.

Dig.

Dig prohlašuje naprosto rezolutně: A jede se po silnici! Myslím si o tom své, leč neříkám nic a připojuji se za ním. Chvilí skutečně mastím po mokré velmi frekventované silnici, ale na prvních možných semaforech odbočuji na cyklostezku. Pouze přejezd přemostění zpět absolvuji po silnici. Šupajdím na kole tak rychle jak to jde a dávám dobrý pozor abych na mokré vozovce neudělala chybu. Jiná cesta do centra Krakova totiž opravdu není...

Lek.

Jízda je o mnoho příjemnější než sem. Předně se ochladilo a pak, skončila odpolední špička. Navíc jedeme po druhé straně silnice, kde je to se stezkami podstatně lepší. Až na jeden okamžik, kdy bez varování směrovka stezky navede neznalé do slepé ulice, odkud vede opravdu jen jedna cesta. Inu, jak to tak u oplocenin bývá.

Najeli jsme na silnici, toto pásmo překonali a jak to šlo, a hned zpátky na stezku. Postup je vynikající, asi za hodinu jsme ve městě. Teď ještě najít nádraží a bude vše na dobré cestě ke skvělému závěru.

Tato poslední část se však ukázala být velmi svízelnou. Navigace nás tahá po celém městě, a vyžívá se v tom, že nás honí podél hlavních, které nejdou zdolat přes,

a různými souvratěmi nás velmi nepřímou vede k nádraží.

Dig.

To nejpikantnější nás ale ještě čeká v samotném srdci Krakova. Po 15 kilometrech cesty zpět v centru se ne a ne dostat k vlakovému nádraží. Přes Vislu nevede most a pokud oklikou řeku přejedeme, nevede k nádraží přímá cesta. Vše musíme několikrát objíždět, a že by existovala někde nějaká směrová tabule? Tak o tom si můžeme nechat pouze tak zdát.

Lek.

Už nějakou dobu mi telefon, v němž běží navigace hlásí, že už nemá energii na provoz. Od nádraží jsme asi tři kilometry. Telefon náhle pípl a zhasl. Tak a je to. Vůbec netuším, ve které části města jsme. Mám jen představu o směru k nádraží.

Lenka vyndala svůj telefon, nahodila navigaci a ta ukazovala stejné nesmysly. Tak a mám toho dost! Pojedeme tudy! A pak se uvidí.

Nějaký čas to vycházelo, ale pak byla ulice zahrazena a překopána a kolem dalšího bloku úplně neprůjezdná. Máme v cestě komplex budov zdejší nemocnice. Tedy to budeme muset úplně celé objet. Pěkné vyhlídky. Ale přece, támhle je nějaká škvíra mezi domy a ploty. Ano, je to ulička a tou se prosmekneme. A pokud si to rovnám správně, měli bychom být u nádraží. Dig.

Právě včas – začíná se totiž stmívat.

Lek.

Zešeřilo se. Navzdory velké elektrobolistce Mašinky výstraha funguje normálně. Asi na ni stačí proud z generátoru. Na pohon telefonu už ne.

Ano, nemýlil jsem se. Našli jsme se u nádraží. Je tu vchod oplývající schodama nahoru a zákazem pro cyklisty. Aha. Nevadí kousek zpátky je podchod, a z něj se určitě dostaneme do odbavovací haly. Dig.

Na svolání slávy je ale příliš brzo. Poláci tu mají sloučené vlakové a autobusové nádraží na jednom místě a pro nově příchozího tu není vůbec jednoduchá orientace. Lek.

Zastavili jsme u schodů. A ano, mají tu výtah. VELKÝ. Nechali jsme se svést dolů a pomalu, s rozvahou a stále se rozhlížeje postupujeme podchodem. Kromě čísel perónů jsou tam piktogramy s jízdenkami. Dospěli jsme ke konci podchodu, který je zakončen vstupem do obchodní galerie. A samozřejmě zákaz vjezdu kol. Zastavujeme a parkujeme. Já zůstanu tady a udělám prvotní opatření pro nakládku kol. Lenka vyrazí na průzkum nákupem. No prostě dojde koupit jízdenky. Dig.

Nechávám Diga u kol na jedné straně nádraží a jdu na obhlídku terénu s cílem koupit jízdenky a místenky na kýžené vlakové spojení do Prahy pro nás a kola. Docela slušně se domluví anglicky, a tak se po pár dotazech na přepážce autobusového nádraží konečně dostávám na nádraží vlakové. Je z druhé strany, vybudováno téměř v podzemí, takže není z ulice na první pohled vidět a je docela velké. Lek.

Tou dobou jsem se stále nechtěl smířit s tím, že jsem bez telefonu. Ještě jednou jsem ho připojil k palubní síti a s uspokojením koukal na displej, kde se rozsvítila ikonka nabíjení. Vzápětí naskočila hláška, že bude probíhat pomalé nabíjení a abych použil originál nabíječku. Nevadí. Každá miliampérhodina dobrá.

Po chvíli mi to nedalo a pokusil jsem se telefon zapnout. Vyšlo to. Píše, že má k dispozici 15% baterie a že mám zapojit nabíječku. Najednou telefon zazvonil. No krucinál, copak se tady snažím jen proto, aby mi to někdo vybil jedním hovorem? Jo aha, to je Lenka. Pro účel nákupu jízdenek potřebovala vědět nějaké údaje. Stačil jsem je předat, potom telefon pípnul a zhasl. Bohužel i v místě ikonky nabíjení je tma. Takže konec. Dig.

Dostávám se k přepážce mezinárodních jízdenek. Pán za přepážkou nejenže neumí dobře anglicky, ale ani moc nechápe co po něm vlastně chci. Po více než půlhodině včetně telefonátu s Digem (chtěl i jeho doklady) třímám vítězoslavně jízdenky s místenkami pro nás a kola. Tak to bychom měli. Cestou zpět kontroluji výtahy. Nádraží je umístěno pod úroveň terénu a musíme se tam s koly nějak dostat. Vracím se k Digovi i s jízdenkami a vyprávím mu celou anabázi. Lek.

Za víc, než půl hodiny máme oba splněno. Kola jsou připravena k rychlé nakládce, Lenka vítězně třímá svazek podlouhlých papírků. Jede to ve 22 a

něco, máme víc než hodinu čas. Lenka vypráví zážitky z nákupu, hledání cesty a vůbec o poslední půlhodině. A moc se těší, až mi všechno ukáže a zavede mě do odbavovací haly.

Dig.

I s koly se nyní vydáváme na správnou stranu nádraží. Nejdříve však do krámu pro nějaké poživatiny, neboť do Prahy je cesta dlouhá, kdo ji nezná, ten je trou... bili hasiči do pochodu....

Lek.

Vyjeli jsme výtahem a dali se zase kolem onoho zapovězeného vchodu ještě kus dál. Aha, vstup na nádraží je z druhé strany než podchod. A mám problém. Je tu výtah pro sjezd do haly a k nástupištím. Výtah je osobní. Když Lenka zatahne břicho a ostatní věci, s jejím kolem se do kabiny vecpe. Já můžu zatahovat co chci, ale Mašinka bude pořád ze čtvrtiny ze dveří venku. Nerozhodně stojíme u výťahu a pokukujeme po stojících eskalátorech. Kolem prošel pán a školní angličtinou nám řekl, že kousek dál je sjezd a chodník. Poděkoval jsem mu a vydal se ukázaným směrem. A ano, je tu sjezd. Vedli jsme kola dolů a Lenka mě neomylně směřuje k pokladnám a jedinému místu, kde jsou lavičky. Ještě jeden sjezd dolů a parkujeme.

Dig.

Ocitáme se v samém srdci krakovského vlakového nádraží. Do odjezdu rychlíku zbývá hodina a půl. Tu trávíme popíjením koupeného piva, utrácením posledních kovových zlotých v obchodě a obhlížením terénu, jak se s naloženými koly dostat na ten správný perón.

Lek.

Rozhlížím se kolem. Jsou tu dva. On a Ona. Oba pěšáci, kteří se zvolna převlékají. Ona si přezouvá i ponožky a jak koukám i s puchýři. Tak to jsme na tom líp. Teda aspoň já. Lenka se svými škrouchy z dopoledne, kdy vyzkoušela, že zvolený úhel jízdy vzhledem k tramvajovým kolejím není ten pravý, je na tom asi tak stejně, jako ona dívenka. Nějaký starší pán se mě vehementně snaží zeptat, jestli si může vyfotit moje zaparkované kolo. S úsměvem mu to dovoluji. Má s tím trochu potíže, protože stojím u skleněné výlohy a fotit s bleskem proti tomuto pozadí fakt není dobrý nápad.

Sedí se nám dobře, ale mám cukání se jít kouknout kudy nahoru na nástupiště. Výtahem to já nedám. Lenka ano. Takže já odhodím bagáž, odvezu ji výtahem nahoru, pak drapnu Mašinku a propasíruju ji skrz eskalátor. A protože je tak akorát čas, záměr jsme hned provedli.

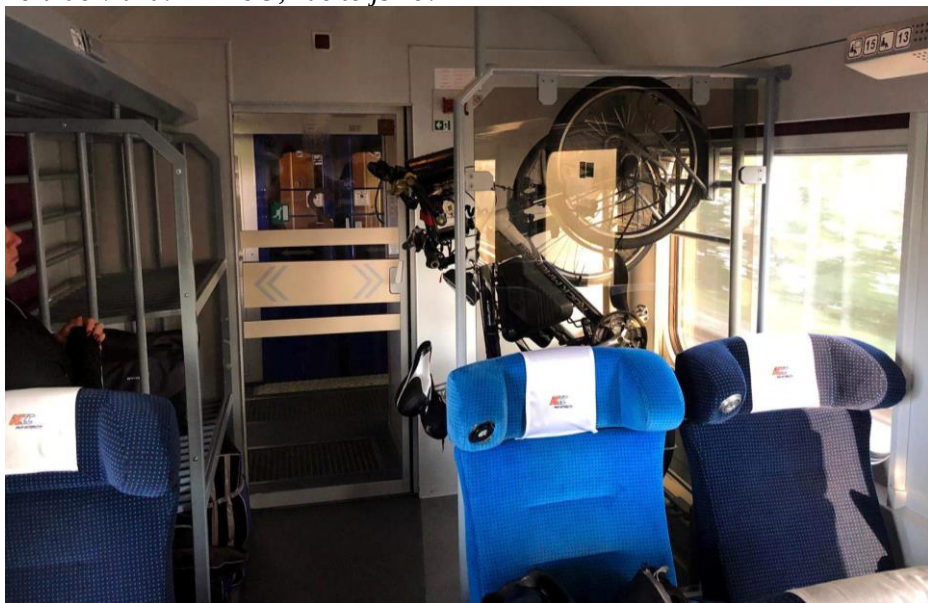
Akce proběhla tak rychle, že i kdyby se s kolem na eskalátor nesmělo, nikdo neměl šanci mě zastavit.

Tak, provedeno, jsme na nástupišti. Za pár minut přijede vlak.

Jen mám zase pochybnosti o vagónu. Přesněji kde ho budeme honit. Kromě toho vzývám všechno, co je aspoň trochu svaté, aby přijel normální vlak a ne Pendolino.

Už vidíme světla lokomotivy. Byl jsem vyslyšen. Přijela souprava IC Polských Drah. To je ta, co se mi líbila už ve Varšavě směrem tam. Vlak dobržďuje, lidi začínají pobíhat. My čekáme až se to tu trochu uklidní. A hele, náš vagón. A stojí hned u nás. Tak to je nádhera. Sundali jsme bagáž a vtáhli kola do vlaku. TYYYYJO, kde to jsme?

Prostor s hákama pro kola je přístupný, prostorný a stavěný tak, že z visících kol nic nepřechužuje do uličky. Naproti je čtyřpatrová police na bagáž. Naši jsme nasoukali do té nejnižší. Vešla se tam úplně celá. Tak a kde sedíme my? Chvilka napětí, než to Lenka najde, a ano, je to úžasné, sedíme hned tady. Sedadla jsou rozmístěna – dvě, ulička, jedno. Máme místenku na jedno a z dvojice to do uličky. Já jsem zaujal místo na samostatném, Lenka zabrala dvojku. Aha, sedadla jsou sklápěcí. Hodně sklápěcí a mají podnožku. Teda to je přepych.

Vlak se dal do pohybu. Kromě nás je tu skupina tak deseti mlad'ochů, nejspíš Maďarů. Nebo spíš Maďarek. Pěkný holky. Asi se vracejí z nějakého pěšího vandru. Mají s sebou úctyhodnou bagáž a spoustu cingrlátek. Teď se vehementně snaží vše narovnat do police nad sedadly a zároveň se převlékají a vůbec se připravují na nocleh zde. Za chlapské pokolení říkám: Hmm, dneska je pěkný obraz...

Přišel průvodčí. Nejdříve si vzal na paškál maďarskou skupinku, pak nás. Chvilí se přehraboval ve štůsku jízdenek a místenek a pak rezignovaně vzal kleštičky a začal označovat. Nejsem si úplně jist, zda pochopil, co právě označil.

Dig.

Povečeřeli jsme to, co jsme si prozíravě zakoupili v obchodě a zaujali polohu ležmo. Sbohem Krakow Głowny. Mezinárodní rychlík, se širokými polstrovanými sklápějícími

sedačkami, je poloprázdný, takže můžete hádat, jak jsme strávili cestu do matičky Prahy... Lek.

Pár chvil na to, co odešel průvodčí se ztlumila stropní světla z jasně bílé maximum na mžouravě žluté minimum, které nijak neobtěžuje. No, dělají mi stále větší radost.

Přestaňte se mnou cukat! Co je?! Okno! Cože? Jak Bohumín? Vždyť jsme ted' nastoupili. Anebo že bych... Nojo, už to tak bude. Špalkózní spánek. Dobře, tak proč mě buděj? DRC! Aha, posunují nás. Vlastně jo, tady je souvrat' a asi méně řazení vlaku a možná i lokomotivu. Hmm, tak dobrou.

Sakra už zase se mnou cloumaj! Teda ještě jednou a uvidíte! A vůbec koukejte jet. Okno. Pardubice? Jo, zase mi v paměti chybí kus jízdy. Znamená to dvě věci. Je tu tak pohodlné, že se mi výborně na pololůžku spí a k tomu jsem velmi unaven... Dig.

Probudila jsem se v Pardubicích. Koukám kolem sebe, zda jsem celá. Ano. Po obhlídce okolí zjišťuji stav kol a bagáže. Vše je na svém místě. Dig má na vedlejší sedačce stále půlnoc. Vlak uhání krajinou a blíží se ku Praze. Lek.

Někdo rozsvítil? Sakra proč?! Aha, ne, už je ráno. Okno, kde to jsme? Červené Pečky? To už jsme skoro doma. Upalujeme jako kdyby za náma hořelo. Teda chvíli. Pak nás odstavili v polích před Českým Brodem. Nevadí máme spoustu času na přípravu k vystupování. Tenhle vlak v Praze nekončí. Dál jede do Budapešti a pak do Vídně. Ano, čtete správně. V tomto pořadí. Takže na Hlaváku to musí vodsejpat. Dig.

Dig se probouzí a nestačí se divit, jak blízko Praze je. Opravdu jsme to vychytali – vrátit se uprostřed týdne v noci v poloprázdném rychlíku domů. Lek.

Zase jedeme a vyjíždíme do Prahy. Už pomalu a lidi ve vagónu se na vystupování sice připravují, ale v klidu a zvolna. Zastavujeme u šestého nástupiště. Vystupujeme. Jde to v pohodě a bez křečí. Kola jsou venku, bagáž je venku, nic po nás nezůstalo, zvítězili jsme.

Naposledy nastavujeme kola a jdeme k sestupné rampě. Ano, na tomto nástupišti je. Také na pátém a sedmém. Ovšem o výtazích, jako jsou v Polsku si můžeme nechat tak akorát zdát. Zase mám pocit, že jsem rozvojové zemi...

Sjíždíme do podchodu, dále do odbavovací haly a dolů ke vstupu do metra. Tady se loučíme a tím definitivně uzavíráme letošní Expedici. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Krakov	61,5	1735	81,7	16,2	33 - 20

Epilog:

V Polsku jsme strávili deset nezapomenutelných dní a díky kolu poznali lépe našeho severního souseda. Také jsme si ověřili, že doma je doma. Díky Digu! Bylo to fajn. Lek.

Za sebe: tato Expedice, byť nevelká počtem účastníků, se řadí k těm zdařilým. Kromě jednoho dne, kdy v první půli bylo všechno posr... navrch vše proběhlo nápadně hladce a bez zásadních problémů a zádrhelů. Ještě se budu zabývat analýzou kolapsu palubní sítě Mašinky. Jinak ani technika neprotestovala, zkrátka jsem velmi spokojen. Rovněž jsem rád, že mi partáka letos dělala právě Lenka. Konstruktivní bezkonfliktní tvor, vrhající se do úplně všeho. Ano, místy jsme si mákli, nikdy to však nebylo nadoraz a vždy jsme měli po výkonu čas si odpočinout. Dokonce mi nevadí ten utnutý konec. Ted', když píšu tyto řádky je minulostí to, že jsme se v prognóze počasí nemýlili. Dva dny po našem odjezdu bylo v oblasti trasy opravdu hnusně.

Ted' se celá "Expedice 2019 – Polsko" zvolna propadá do oblasti vzpomínek. Díky Lenko, a vy ostatní pojed'te příště s námi. Dig.

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž

Dva, co byli na Expedici...: Lenka a Dig,

1042 km

Příště

Daniely

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	693	0	0	17

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Suchacz	38,4	778	65	18,7	25 - 19

Ráno 19.8. pondělí

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Gorowo Iławeckie	40	876	97,4	14	28 - 17

Ráno 20.8. úterý

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Wronka	41	983	107	18,1	21 - 17

Ráno 21.8. středa

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Mikolajki	55,6	1039	55,6	17,8	26 - 14

Ráno 22.8. čtvrtek

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Kadzidlo	47	1140	101	19	31 - 14

Ráno 23.8. pátek

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Jaseniec	41,5	1255	108	18,4	29 - 13

Ráno 24.8. sobota

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Mieszkowo	41,2	1382	126	19,1	32	- 13

Ráno 25.8. neděle

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Drzewica	41,3	1471	90	18,1	32	- 16

Ráno 26.8. pondělí

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
zalew Bolmin	52,4	1564	92,6	20,5	39	- 15

Ráno 27.8. úterý

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Szczepanowice	56,7	1654	89,9	16,4	-	

Ráno 28.8. středa

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Krakov	61,5	1735	81,7	16,2	33	- 20

Obrazová příloha

První ráno Expedice – hráz u Janovki

Úpravy před vstupem do hradu Malbork.

Uvnitř hradu...

Uvnitř hradu...

Uvnitř hradu...

Stále uvnitř hradu...

Zastávka u mola. (Mol tu právě teď není)

Poslední koupání v Baltu.

Katedrála, do níž je vstup penězi nevyčísitelný.

Zase ona z jiného úhlu.

Vynikající Ryba smažona.

Hotová část nové silnice.

Nehotová část...

Totěž o kilometr dále.

Pokochejte se náměstím.

Brána a vjezd na krásné náměstí.

Část vnitřku pevnosti.

Další část...

Jedno z Mazurských jezer.

Pohled do průzračné vody jezera.

Náměstí pro turisty v Mikolajkách.

Totéž náměstí, jiný úhel.

Začátek rejdy v Mikolajkách.

Jezero ve Spychovu

KAJAKI OLIVIER LESZEK SZMIT

SPYCHOWO

TEL. 791-303-023

CENNIK

	1 GODZ.	CAŁY DZIEŃ
KAJAK 2-OSOBOWY	10 Zł	30 Zł
KAJAK 3-OSOBOWY	15 Zł	50 Zł
ROWER WODNY	15 Zł	
TRANSPORT	1 KM - 1,5 Zł	

SPŁYW KAJAKOWY

	1 KAJAK + TRANSPORT	2 KAJAKI + TRANSPORT	3 KAJAKI + TRANSPORT
SPYCHOWO - ZGON	30 Zł + 30 Zł	60 Zł + 40 Zł	90 Zł + 60 Zł
SPYCHOWO - KRUTYŃ	30 Zł + 40 Zł	60 Zł + 60 Zł	90 Zł + 80 Zł
BABIĘTA - SPYCHOWO	30 Zł + 30 Zł	60 Zł + 40 Zł	90 Zł + 50 Zł

**WYPOŻYCZALNIA CZYNNA
W GODZ. 10:00 - 20:00**

Cenik u jezera ve Spychovu

Kostely jsou udržovány a opravovány.

Následují obrázky ze skanzenu. V textu není zmíněn. Dojeli jsme k němu po zavíjačce, dovnitř nás pustil správce, ale jen na obhlídku zvenku.

Je to tu nevelké, celkem 12 staveb.

Jsou sem svezeny z některé oblasti Polska (nepamatuji si ze které).

Samozřejmě se to s Rožnovem nedá srovnat.

Podle prospektu to dala dohromady hrstka nadšenců bez přispění státu.

Přispěli pouze dobrovolníci.

Aby se udržel provoz, pořádají zde kulturu pod širákem.

Všechno mají v perfektním stavu.

Uklizeno je i na prostranství mezi objekty.

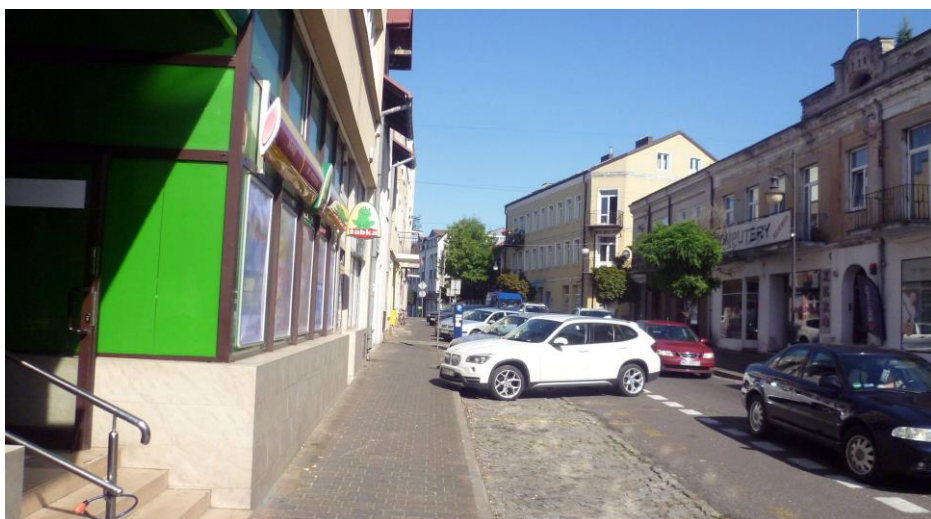
Jenom je škoda, že jsme nepřišli o dvě hodiny dříve.

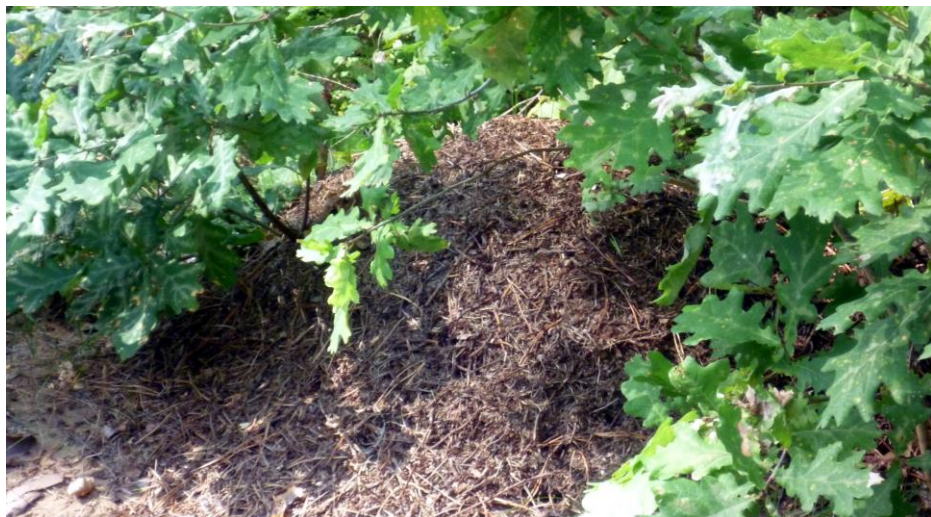
Pěkné.

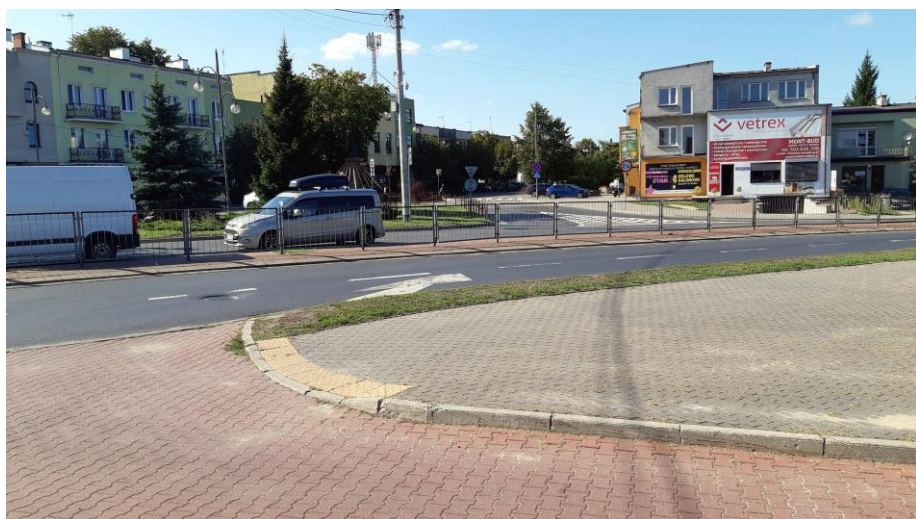
Ulička ve městě, kde nemají lavičky.

Pohled na totéž z druhé strany.

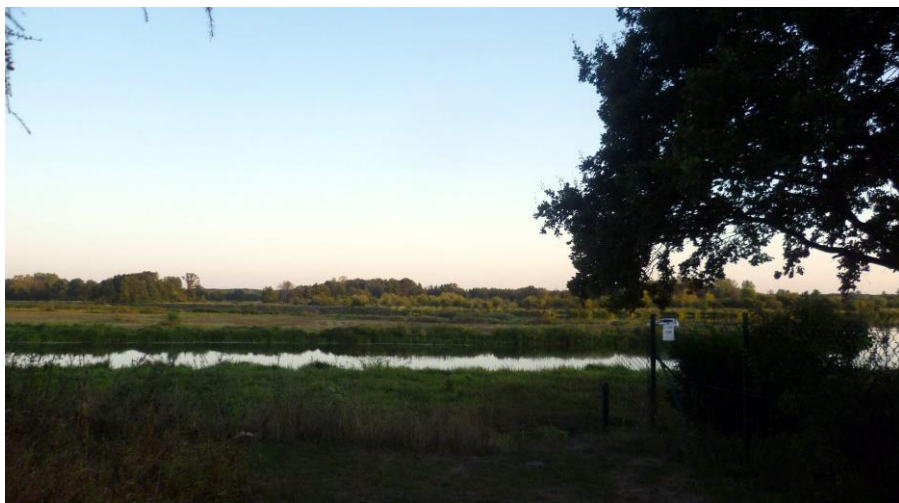
Příroda je všechno, co roste kolem hospody.

Pohled z hospody.

Písek, borovice a náletové dřeviny.

Nocleh u řeky.

Stejný nocleh.

Sakrální stavby úplně všude.

Koupání v řece Narew ve městě Serock.

Most přes Vislu.

Stejný most...

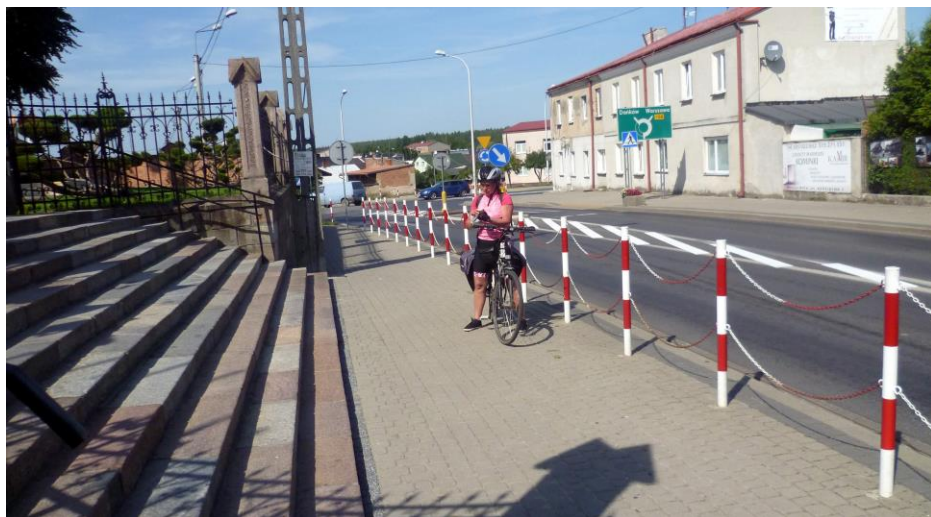
Cesta do pravěku.

...

Zase kostel...

Před kostelem...

Za kostelem...

... a teď nevím, co je tohle za stavbu...

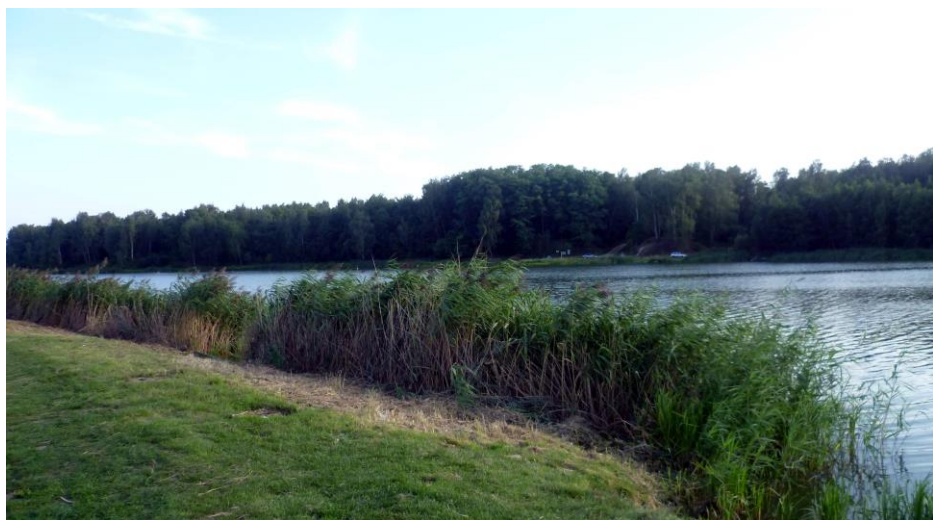
O tomhle vím jen, že je to jinde.

Těěěžkááá romantíííka.

Ještě těžší romantíííka.

To samé místo ráno.

A je po romantice...

Ale pěkné to tu je...

O tom žádná...

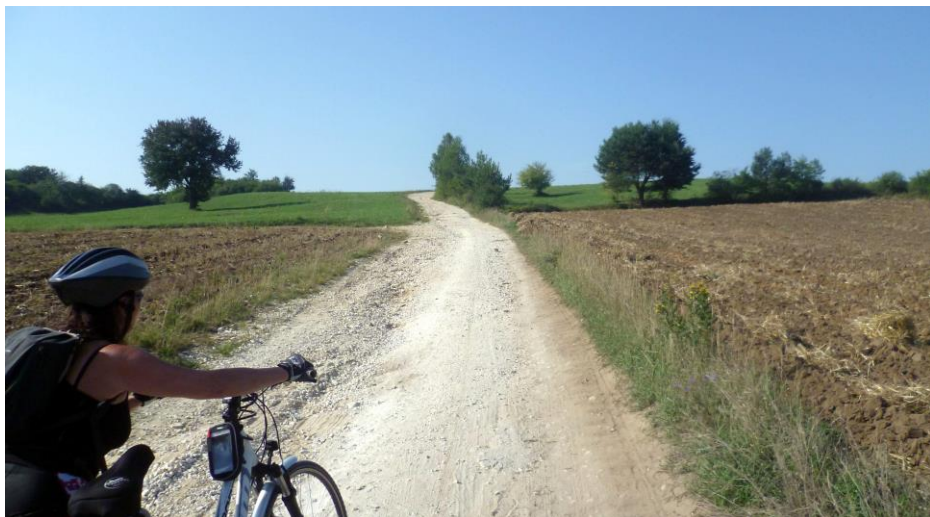
Chápu místní, že to tu mají rádi.

Občas máme v cestě železnici. No, raději počkáme...

Pláž na Jadranu?

Tady došly prachy. Asfalt NEBUDE!

Voda sice je, ale pro koupání není úplně vhodná.

Pěkné, že? Ale kde to je...

Máme plno sil a energie. Akorát nevíme, kam jsme si je odložili.

Takovéhle mňamky, jen těžko se odolává...

Zase Dům Páně...

Á, Krakov, Krakov, tam jsem taky... nebyl.

No, teď už jo...

Je třeba nějaký komentář?

Oferta dla szkół
ZAJĘCIA EDUKACYJNE

tematy do wyboru:

- „Poznaj tajemnicę Twierdzy Boyen”
- „Od Jaskini do pierwszych domów - metody zdobywania pożywienia”
- NOWOŚĆ!!!**
„Warsztaty z bibułkarstwa oraz kreatywny recykling”

- ☒ realizowane od stycznia do czerwca i od września do grudnia 2019
- ☒ skierowane do grup organizowanych (uczniów szkół podstawowych i ponadpodstawowych) maksymalnie 30 osób w grupie
- ☒ organizowane po wcześniejszej rezerwacji mailowej lub telefonicznej
- ☒ odpłatne, 5 zł/osobę + bilet wstępu (nauczyciele/opiekunowie - bezpłatnie)
- ☒ odbywają się w Stajni z Wozownią, Laboratorium Prochowym i Warstacie Zbrojniczej
- ☒ po zajęciach jest możliwość samodzielnego zwiedzania Twierdzy lub zwiedzania z przewodnikiem za dodatkową opłatą

798 632 841

twierdza.gizycko.pl

twierdza.boyen.twierdza

TWIERDZA BOYEN

ul. Turystyczna 1, 11-500 Giżycko

TWIERDZA GIZYCKOBOYEN

087 428 83 99

twierdza.gizycko.pl

Letáček – pevnost v Krásnej Górze

Trocha účtování:

DARTUR
Dartus Szanpruch
 Grojecka 17 05-640 Mopietnica
 NIP: 797-127-23-48 W002180

PARAGON FISKALNY

PIWO 2.000+6.00	12.00A
RAZEM:	12.00
Sprzedaz opodatkowana A:	12.00
Kwota PTU A 23%	2.24
SUMA PTU	2.24
SUMA:	PLN 12.00
DO ZAPŁATY:	12.00
ROZLICZENIE PŁATNOŚCI	
Gotówka:	12.00
F2083 #1 KO	25-08-2019 14:01
6FDD9EA42F55B1A7E5021DC071AC309066750932	
EFAA 1901168591	

GRILL WAY BAR
 AGNIESZKA RUND
 SHIOTAJAWSKA 11
 07-200 WYSZKÓW
 NIP 7621840993 wydr.8247

dn.19-08.23
PARAGON FISKALNY

ZYWIEC	1 # 7,00 = 7,00 A
ZYWIEC BIAŁE	1 # 7,00 = 7,00 A
Sp.op.A	14,00 PTU A=23,00%
Razem PTU	2,62
SUMA PLN	14,00
ZAPŁACONO GOTÓWKĄ PLN	14,00
0032/0980 #0105 SZEF	15:09
19814909497FF206BF1261AFF91843EF	
E BFS 14284323	

Restauracja
Bazyli
 Bazyli G.A. Koryciak
 Spotka Jawna
 ul. Łączności 1B
 05-552 Łazy

NIP: 123-115-06-45
 24-08-2019 W01861

PARAGON FISKALNY

KOZEL LEZAK 2.000000+11.00	22.00A
SP.OP.A: 22.00 PTU 23%	4.11
SUMA PTU:	4.11
SUMA:	PLN 22.00
F018213 #001 KO	24-08-2019 18:48
rJLGkaknS0A4Mv7nvBF5i3J5Grq= 20	
E CAP 1701530374	
Inna Fp Gotówka:	22.00
Nr Sys.	54398

“SPOŁEM” PSS w Wyszkowie
 07-200 Wyszków, ul. Gen. J. Sowińskiego
REST. WYSZKOWIAK
 07-200 Wyszków, ul. Daszyńskiego
 tel 25 742 50 40 GSM 516 195 501
 NIP 762-000-28-95
 2019-08-23 PL

PARAGON FISKALNY

POŁOWIECKI GILLWARRIE 12	1
1,000000 x	12,80
ZESTAW SĄROWEK 150G	1
2,000000 x	4,50
PIWO "RCLEWSKIE 0.5 L	1
2,000000 x	6,50
FILET Z KURCZAKA Z BOCZKI	1
1,000000 x	14,70
FRYTKI 200 G 2,000000 x 6,00	1
Sprzedaz opodatk. A	
Kwota PTU A 23 %	
Sprzedaz opodatk. B	
Kwota PTU B 23 %	
SUMA PTU	
SUMA PLN	64
000031 #kasado Kasjer1	
8028CCH7789CE38H41863975CC43H481E1	
E RFB 13627830	
Czek bl. ti. 130356	
Bon. Fp Gotówka:	
Recita PLN	

Restauracja
F. H. U. ARIA
Alicja Andrzejewska
ul. Daszyńskiego 25
11-400. Ketrzyn
NIP 742-144-89-19

20.08.2019

W014275

PARAGON FISKALNY

ZESTAW OBIAADOWY 1 x 18.00

18.00B

ZESTAW OBIAADOWY 1 x 25.00

25.00B

PIWO SPECJAL 3 x 5.50

16.50A

KAWA CAPPUCINO 1 x 8.00

8.00A

PODSUMA:

67.50

SP. OP. A 24.50 PTU 23.00%

4.58

SP. OP. B 43.00 PTU 8.00%

3.19

SUMA PTU

7.77

SUMA: PLN 67.50

F12011 KASA 1

14:05

4E021888-02346758-450BEFD8-

EE888306-9212C00A

FE BGM 15295446

GOTÓWKA

70.00

RESZTA

PLN 2.50

DZIĘKUJEMY I ZAPRASZAMY
PONOWNIE

lidl sp. z o.o. sp. k.
Świętojańska 54A
07-200 Wyszaków

2019-08-23

NIP 781-18-97-358

nr wyd. 996858

NING ANAPONG

PARAGON FISKALNY

PAP. BIAŁA REG. ŚW.

A 1 4 59.00 59.99 A

CYTRYNY ŚWIEŻE

F 0.336 * 6.99 2.35 C

NAT. WODA ZR. NIEG.

I 0.314 * 9.99 3.14 B

CHLEB NA MASŁANCE

X 2 * 0.69 1.38 A

Sprzed. opod. PTU A

I 1 * 2.79 2.79 B

Kwota A 23.00%

61.37

Sprzed. opod. PTU B

11.46

Kwota B 08.00%

5.93

Sprzed. opod. PTU C

0.44

Podatek PTU

2.35

SUMA PLN

0.11

000369 #3 6 1438

12.03

nr: 483953

16:46

BEMM1-02AJI-PM1UD-45FGT-J5N17

FE BGI 14145068

Płatność

Gotówka 100.00

RAZEM PLN

69.65

Reszta

30.35

Dziękujemy za zakupy w LIDL!

Pobierz: www.lidlplus.pl

Aktualna oferta na lidl.pl

Nr rej. BDO 000002265

Adres siedziby sprzedawcy:

ul. Poznańska 48, Jankowice

62-080 Tarnowo Podgórne

Dziękujemy za zakupy w LIDL!

Pobierz: www.lidlplus.pl

Aktualna oferta na lidl.pl

Klub Sportowy CIEPAROJA

31-209 Kraków, ul. Fieldorfa N: 1a 5

Basen Kraków, ul. Machowskiego 14

NIP 677-17-28-385

28-08-2019

W040049

PARAGON FISKALNY

bilet wstępu 17zł 1-17 00

17.00B

bilet wstępu 17zł 1-17 00

17.00B

RAZEM

34.00

RAZEM

34.00

SP. OP. B 34.00 PTU 8.00%

2.52

SUMA PTU

2.52

SUMA:

PLN 34.00

F38748 #1

11.32

CEATD33CD17F2898A66F43DC55C5971 08

FE BEV 14231317

Gotówka

34.00

Muzeum Żywności w Malborku

82-200 Malbork, ul. Starościńska 1

NIP 579-10-02-043

219796

2019-08-18

PARAGON FISKALNY

BILET NORMALNY Z AUDIOPRZEWODN

2 x 45.00 90.00B

SPRZEDAŻ OPUDATK. B

90.00

PTU B 8.00%

6.67

SUMA PTU

6.67

SUMA PLN

90.00

00009 ART

RT

08:37

28662413789C98E8B5145B7F590F687CF30E27F3

FE BAM 10016188

GOTÓWKA

90.00 PLN

Nr transakcji:

PA 27604/08/2019/KB

RESTAURACJA Z „HUDYM SMAŁEEM”

wesela, komunię, imprezy okolicznościowe

Kraków, ul. Dobrego Pastora
tel. 510.291.582
biuro@bleslada-krakow.pl

KLUB SPORTOWY CLEPARDIA ZESPÓŁ BASENÓW KAPIELOWYCH

BILET WSTĘPU NR:

Restauracja Bleslada
z „Hudym SMAŁEEM”
www.biesiada-krakow.com

MUZEUM ZAMKOWE W MALBORKU MALBORK CASTLE MUSEUM

BILET WSTĘPU
ENTRANCE TICKET

Spółdzielnia Handlowa w Pieckach
11-710 Piecki, ul. Wolności 4
Carrefour EXPRESS Piecki
11-710 Piecki, ul. Wolności 4
NIP 742-000-09-38

2019-08-22 nr wydruku: 199245/0465

PARAGON FISKALNY

A_CZEK MILKA 100G A	1*3,79= 3,79 A
C_NP JOGURT JAGODOW	1*0,85= 0,85 C
A_WODA DOBROWIANKA	1*1,69= 1,69 A
A_MC WODA MINER 1,5	1*0,99= 0,99 A
C_MLEKO MAZURSKI SM	1*2,69= 2,69 C
C_PRZYSMAK DROSE 1	1*2,89= 2,89 C
C_SER TOP.KRAZEH HD	1*5,99= 5,99 C
C_SER Gouda MLEKPOL	1*3,19= 3,19 C
C_MASLANKA STRACCIA	1*2,19= 2,19 C

Sprzed. opod. PTU A
Kwota A 23,00%
Sprzed. opod. PTU C
Kwota C 05,00%
Podatek PTU

SUMA PLN

24,27

000103 #001 003 09:51
BCCEFF6F034F96451E14EA437A5E31A648E94023F
P CBH 1601156455

0 0 A 8 9 0 0 1 2 7 0 3 9 1 9 0 8 2 2 8

Płatność	Gotówka	55,00
Reszta	Gotówka	30,73

Kasjer 003
Nr transakcji 27039
Reklamacje z paragonem

Gmina Spółdzielnia "Samopomoc Chłopska"
32-090 Słomniki ul. Poniatowskiego 4
SKLEP 21 32-095 IWANOWICE
NIP: 682-008-07-00

28-09-2019

PARAGON FISKALNY

W280396

MLEKO LACTATE 3,2 l. 000szt. *3.00	3.00C
CISOWIANKA LEXXO GA 1.000szt. *1.60	1.60A
CISOWIANKA GAZOWANA 1.000szt. *1.60	1.60A
SATINO CAFE 1.000szt. *2.90	2.90A
7 ZROZ 1.000szt. *1.90	1.90B
KODOWITA WODA N/GAZ 1.000szt. *2.20	2.20A
RAZEN.	13.20
SP.OP.A 8.30 PTU 23.00%	1.55
SP.OP.B 1.90 PTU 8.00%	8.14
SP.OP.C 3.00 PTU 5.00%	8.14
SUMA PTU	1.83

SUMA:

PLN 13.20

F270364 #1

0163080C3A53F08804CF2E043CB15A56 EG
P BGD 14093044

Gotówka

13.20

MUZEUW ZAMKOWE W MALBORKU
B2-200 Malbork, ul. Starościńska 1
NIP 579-10-02-043

2019-08-18 219796

PARAGON FISKALNY

BILET NORMALNY 2 AUDIOPRZEWODN

2 x45,00 90,00B

SPRZEDAZ OPUDATK. B	90,00
PTU B 8.00 %	6.67
SUMA PTU	6.67

SUMA PLN

90,00

00009 #RT RT 08:37
2866#A3789C98EAB5145B7F59BF6877CF30E27F3
P BAM 10016188

0340012302063711

GOTÓWKA

90,00 PLN

Nr transakcji: PA 27604/08/2019/K8

ZUG Nekuřák NICHTRAUCHER	WAGEN	FAHRRAD+SITZPL	Střed MITTE
--------------------------------	-------	----------------	----------------

0001 821346 0001 821346 *0411-828	547266191936 PRAHA HL.N. 1377	Osvob. od DPH §70 57076 02.08.19 17:17	*****78,00 *****3,00 HOTOVÉ/BARZAHLUNG ZDD: 62564/360361
---	-------------------------------------	---	---

1154	JÍZDENKA FAHRSCHHEIN	01 DOSPĚLÝ/ERW.
------	-------------------------	-----------------

Plati/Gültig: 17.08.2019-18.08.2019

	PRAHA	-> TCZEW	2
--	-------	----------	---

VIA <1154>PARDUBICE*C.TREB*PREROV*BOHUMIN*BOHUMIN(GR)<1251>RYBNÍK*
KATOW*WARSZAWA*DZIALD*ILAWA*****

6.29

VČASNÁ JÍZDENKA EVROPA/FIRST-MINUTE EUROPE Jízdenku nelze vrátit ani vyměnit/ Kein Umtausch, keine Erstattung Povinný vlak/Zugbindung Ex 113 (IC 113) odj./Ab.17.08.	0001 821348 0001 821348 *0411-830	PRAHA HL.N. 1377	Osvob. od DPH §70 57076 02.08.19 17:18	*****884,00 *****34,00 HOTOVÉ/BARZAHLUNG ZDD: 62564/360363
--	---	---------------------	---	---

1154 CIV	JÍZDENKA INT. FAHRRADKARTE	NAME: ADRESSE:	Lenka Kruntorádová Jablonecká 719 Praha
-------------	-------------------------------	-------------------	---

Plati/Gültig: 17.08.2019-18.08.2019

	PRAHA	-> TCZEW -> *	2
--	-------	------------------	---

MEZ. JÍZDENKA PRO KOLO/ZA KOLO SI RUČÍ CESTUJÍCÍ INTERN. FAHRRADKARTE/REISENDE HAFTER FÜR SEIN FAHRRAD	0001 821352 0001 821352 *0411-835	PRAHA HL.N. 1377	Osvob. od DPH §70 57076 02.08.19 17:20	*****260,00 *****10,00 HOTOVÉ/BARZAHLUNG ZDD: 62564/360366
--	---	---------------------	---	---

1154	JÍZDENKA INT. FAHRRADKARTE	NAME: ADRESSE:	Lenka Kruntorádová Jablonecká 719 Praha
------	-------------------------------	-------------------	---

Plati/Gültig: 17.08.2019-18.08.2019

	PRAHA	-> TCZEW -> *	2
--	-------	------------------	---

MEZ. JÍZDENKA PRO KOLO/ZA KOLO SI RUČÍ CESTUJÍCÍ INTERN. FAHRRADKARTE/REISENDE HAFTER FÜR SEIN FAHRRAD	0001 821350 0001 821350 *0411-833	PRAHA HL.N. 1377	Osvob. od DPH §70 57076 02.08.19 17:19	*****260,00 *****10,00 HOTOVÉ/BARZAHLUNG ZDD: 62564/360365
--	---	---------------------	---	---

Jízdenky tam.

© CIT 2006

© CIT 2006

© CIT 2006

© CIT 2006

C. TREBOVA*PARDOUBICE*****	
CENA RELACYJNA/RELATIONSPreis W CZECHACH WAŻNY TYLKO W POC. CD / IN TSCHIECHIEN GILT NUR IN DEN CD-ZUEGEN	
PLN	***23
EUR	***5

392874182 IC039287418 NIP 5262544258 PTU 0% PLN ***
Kraków Główny 0135*080424006/013 607
064235 28.08.19 19:55 BAZ 100

PKP	BIL. POWER	Nazw./Name:	KRANTORADOVA
CIV	1251	INTER.FAHRADKARTE	Adres:
Ważny/Gültig: 28.08.2019-31.08.2019			
30	CL	OD / VON / DE	DO / NACH / A
*	*	Kraków	->Praha
*	*	*	->*
30	CL	KL. / CL	
*	*	*	2
<1251>Trzebinia*Oswiecim*Zebrzydowice(Gr)<1154>Bohumin*Prerov*			
C.Trebova*Pardubice*****			

INTER.FAHRADKARTE	
PLN	***44,30
EUR	***10,00
392874204 IC039287420 NIP 5262544258 PTU 0% PLN ***0,00	
Kraków Główny 0137*080424006/013 607	
064237 28.08.19 20:01 BAZ 10083246	

PKP	FAHRSCHEIN	01 DOROSLI
CIV	1251	BILET NA PRZEJAZD
Ważny/Gültig: 28.08.2019-31.08.2019		
30	CL	OD / VON / DE
*	*	Kraków
*	*	->Praha
*	*	->*
30	CL	KL. / CL
*	*	2
<1251>Trzebinia*Oswiecim*Zebrzydowice(Gr)<1154>Bohumin*Prerov*		
C.Trebova*Pardubice*****		

CENA RELACYJNA/RELATIONSPreis W CZECHACH WAŻNY TYLKO W POC. CD / IN TSCHIECHIEN GILT NUR IN DEN CD-ZUEGEN	
PLN	***239,22
EUR	***54,00
392874193 IC039287419 NIP 5262544258 PTU 0% PLN ***0,00	
Kraków Główny 0136*080424006/013 607	
064236 28.08.19 19:56 BAZ 10083246	

PKP	RESERVIERUNG	02 miejsca
CIV	1251	00 SIEDZ./SITZGABEN
30	CL	OD / VON / DE
*	*	KRAKOW GL
*	*	-> PRAHA HL.N
*	*	*
30	CL	KL. / CL
*	*	2
28.08 22.32		
POC. 407 WAGON 350 11 OKNO 13 ŚROD.		
2 rowerem		

PLN		***31,02
EUR		***7,00
516935647152 IC039287417 NIP 5262544258 PTU 0% PLN ***0,00		
392874171 0134*080424006/013 607		
Kraków Główny 064234 28.08.19 19:54 BAZ 10083246		

Jízdenky zpět.

A to je úplný konec této zprávy. Jen ještě maličkost: nezapomeňte hned zítra nalistovat stranu jedna, této zprávy a zahloubat se do čtení...

© Hell's Tour_{club} 2019
Dig & Lek
Neprodejné
e-mail: hells1020@seznam.cz